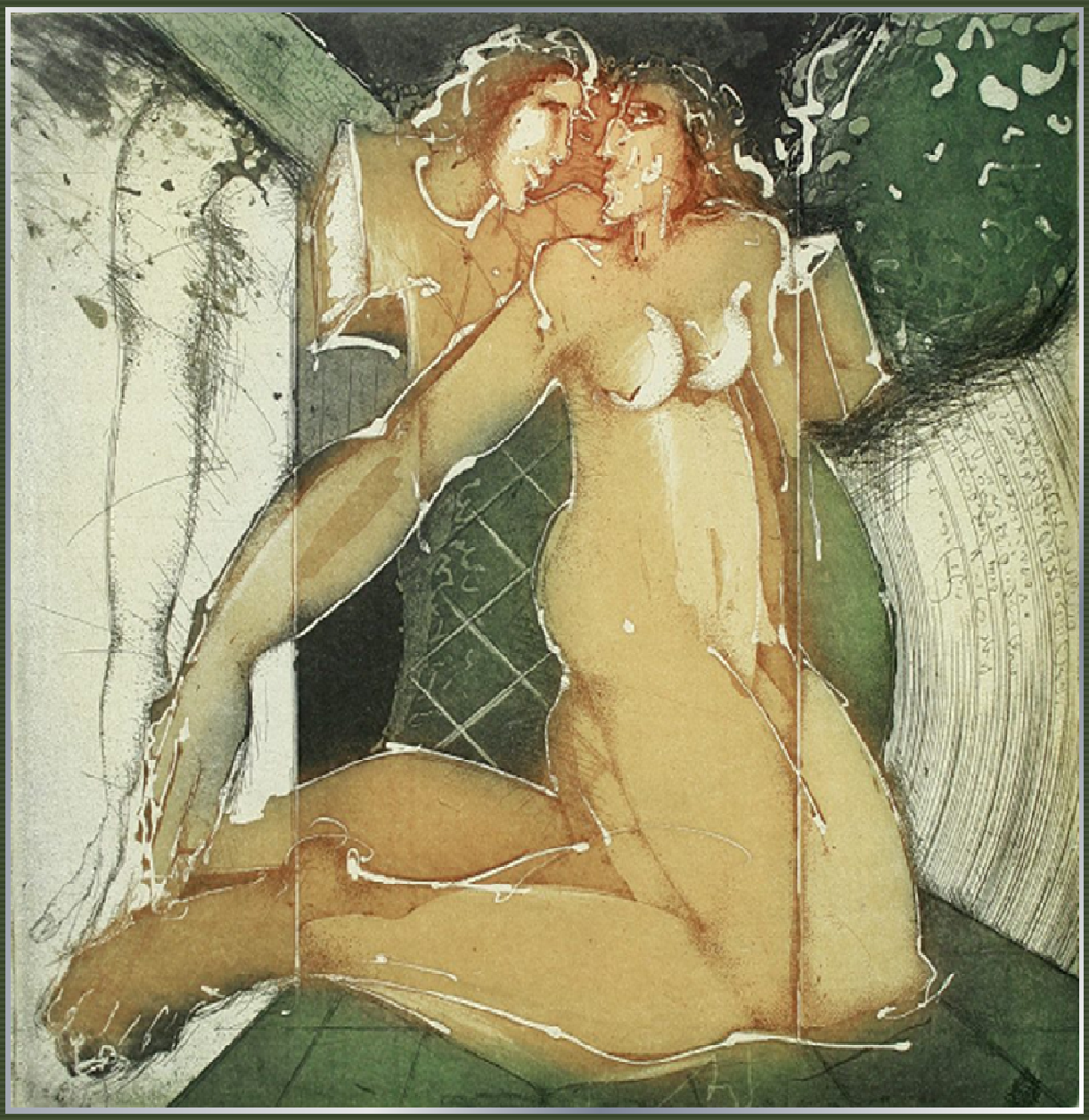
VİLDAN SEVİL

Öyküler

DÜŞSELİN GERÇEĞİNDE GERÇEĞİN DÜŞSELİNDE

Emeğin Sanatı Yayınevi

DÜŞSELİN GERÇEĞİNDE GERÇEĞİN DÜŞSELİNDE

Öyküler

VİLDAN SEVİL

Emeğin Sanatı E-Yayınları
Emeğin Sanatı E-Kitaplığı
Ekim / 2013
Anlatı Dizisi – 6

DÜŞSELİN GERÇEĞİNDE GERÇEĞİN DÜŞSELİNDE

Vildan SEVİL

Kapak Resmi : İsmail Çoban(Radierung Gravür)

Kitap Kapağı Düzenleme : A.Z.ÇAMUR

Yayın, Tasarım ve Düzenleme: A.Z.ÇAMUR

Emeğin Sanatı E-Yayınları

Emeğin Sanatı E-Kitaplığı

45. E-Kitap

Anlatı Dizisi: 6
Ekim 2013

Emeğin Sanatı E-Yayınları

Emeğin Sanatı E-Dergisinin yan kuruluşudur.

İlgili web adresleri:

http://emeginsanatie-yayinevi.blogspot.com

http://emeginsanati.blogspot.com

http://issuu.com/emeginsanati

Emeğin Sanatı E-Yayınları e-posta adresi:
emeginsanati@gmail.com

*© Bu e-kitabın tüm hakları **Vildan Sevil**'e aittir. Bu kitap ve kitabın özgün özellikleri Emeğin Sanatı kolektifine aittir. **Vildan Sevil**'in izni olmadan hiçbir biçimde taklit edilemez, kopyalanamaz, çoğaltılamaz. Ancak kaynak belirtilerek alıntı yapılabilir.*

İÇİNDEKİLER

7. Bir Kadın, Sinsi Bir Şiddet ve Bir Yanıt
15.Ahtapotun Kollarında Bir Adam
21.Bir Akşamüstü Çağrışımları
29.Dolunayda Uyku Tutmaz
37.Deprem... Kar... Poyraz... Ahhh Başımmm... Ve... Ak Balıkçıl
43.Ant Olsun ve Şart Olsun ki Umursamayacağım!... Nerde Benim Şu Cımbızla Ayna?...
49.Şaşıracak Ne Var Bunda?.. Gözyaşlarının Tadı Başka Başka Olur
51.Tek İstekleri Konaklamak ve Doyunmaktı... Oysa...
55.Belleğim... Gaddar belleği benim!.. Zalim belleğim!...
57.Ben Ölürken
59.Sadakat
63.Kassandra'nın Güncel Kehaneti
67.Çocukların Çığlığından Göklerin Tılsımına
73.Delişmen Bahar, Geldi İşte
77.Düşselin Gerçeğinde, Gerçeğin Düşselliğinde
81.Gece, Mehtap, Selene, Apollon ve Ben
87.Senden Bir Şeyler İsteyeyim mi?... Ne Dersin?...

Bir Kadın, Sinsi Bir Şiddet ve Bir Yanıt

Görsel: Therry Naiglin

Nuray, Anadolu yakasında oturuyor. Geçen gün telefon etti, hoş beşten sonra, "Senin oralarda işlerim var, Karşı'ya geçeceğim, uygunsan görüşelim hayatım, çok özledim" dedi.

Onlarca yıllık, birbirimizin ıcığını cıcığını bildiğimiz az sayıdaki dostlarımdan biridir Nuray. Kadın gibi kadındır. İçi dışı bir. Yalan dolan, riyadan eser bulamazsın. Laf aramızda, arkaik kalıtlarımızdan olan kadınsı oyunları, entrikaları bilinçle reddetmiş,kişiliğiyle var olmaya çalışan, okuyan, özümseyen ve öyle yaşayarak bu dünyada kendine yer bulmaya çalışan bir kızdır. Bu yüzden hayatın çok sillesini yemiş, yiğitçe savaşmıştır. Çok severim, kafa dengidir. Ama hayat işte...Zırt zırt telefonlaşır da sık sık görüşemeyiz.

"Ayyy...Ne demek cancağzım, iki elim kanda olsa, sana zaman yaratırım, ben de çok özledim, dolduk yine di mi, gel de biraz boşalırız hem, bekliyorum canım." dedim.

Akşamüstü geldi. İşlerini halletmek için canhıraş koşturup bitkin düştüğünü söylüyordu ama yüzünde anlamlandıramadığım bir gariplik de

vardı. Rahatlayıp kendine gelmesi, yatışması için onu duşa tıkıp çayı demledim, çayın yanına ufak tefek bir şeyler hazırladım.

Nuray da benim gibi bürokratik işlerden hiç anlamayan, nefret eden biridir. Ama iş başa düşmüştü ve çaresizdi. Geçen hafta vergi ve tapu daireleri arasında koşturduğunu, bana uğramaya fırsat bulamadığını telefonda söylemişti. Bugünkü gelişinin nedeni, sonuca kesin olarak ulaşmaktı. Son raunda sıra gelmişti. Gelmesine gelmişti de, yine tüm gün mesai harcamak zorunda kalmıştı. Ama bugünkü zaman kaybında ve gerginlikte kendi payı da vardı.

Nuray orta sayılacak bir geliri olan, kendisine saygıda kusur etmeyen, çocuklarıyla da ilgilenir görünen kocasından kısa bir süre önce boşanmıştı. Kendisi de çok çalışkan, geçimini sağlayan biriydi. Artık emekli olmuştu.

Boşanma kararı, çocuklar, aileler, arkadaşlar arasında bomba etkisi yaptı. Kavgasız gürültüsüz, gayet uyumlu görünen bu çiftin bunca yıl sonra ayrılacağı kimsenin aklına gelmezdi.

Onlarca yıl süren bu evlilikte, Nuray'ın neler yaşadığını, hissettiğini ondan başka yalnızca ben biliyordum. Sanırım, çatlamamak ya da delirmemek, arada biraz boşalmak için aramızdaki güvene dayanarak yalnızca bana anlatmıştı. Çünkü, kullandığı ilaçlardan, gittiği doktorlardan da yarar sağlayamıyordu.

İş gereği yaşanan, sık ama kısa süreli ayrılıklar dışında, kocası, evine fiziksel varlığıyla düzenli olarak gelen, karısının bir dediğini iki etmeyen biriydi. Nuray'ın istekleri de hayır denmeyecek kadar zorunlu ve gerekli olanlardı zaten. Ne var ki Nuray, kocasının yanında her zaman başka kadınların da o eve geldiğini, evin her yerinde kocasıyla birlikte dolaşıp durduklarını, yatıp kalktıklarını hep hissetti. Kocasından akan yüzeysel, derinlikten yoksun bir sevgiydi sanki. Zamanla Nuray da tüm sevgisini yitirdi.

Yıllarca, hem baba hem ana görevini üstlenerek çocuk yetiştirmek, böyle baba ve mutsuz anneyle çocuk yetiştirmek, üvey babayla çocuk yetiştirmek düşünceleri arasında sürekli dolanıp da seçim yapamamaktan nasıl bunaldığının, gençliğini tükettiğinin tanığıyım. Boşa koysa dolmuyor, doluya koysa olmuyordu bir türlü.

İkna edici, açık kanıt olmadan, o herkese karşı iyi baba, iyi adam, iyi koca imgesinin sarsılmasının ve kendisinin, yok yere suçlayan anne/kadın konumuna düşmesinin, çocuklarında yaratacağı ruhsal etkiden endişeleniyordu hep.

İstanbul cangılında ruhen örselenmiş, ergenliğe yürüyen çocuklarını bekleyen binbir çeşit tehlikeyi, onların eğitimlerini nasıl etkileyeceğini düşünüyordu. Kimseye bir şey söyleyemeden, hissedilmesinden bile korkarak, umarsızlık, mutsuzluk girdabında, neşesini gün be gün yitirerek yaşamıştı onlarca yıl. Fiziksel sağlığı da çok darbe almıştı.

Kocasıyla kaç kez konuşmayı, bu evliliği güzellikle, ortak kararla sonlandırmayı denemiş, hep inkârla, dirençle karşılaşmıştı. Boşanma önerileri, "Gereksiz kuruntularla ikisini de boşu boşuna üzdüğü" gerekçesiyle hep reddedilmişti. Kocasına göre Nuray, her zaman kocasının yaşamında bir numaraydı, hatta çocuklarından bile önde geliyordu ama kocasının tüm çabasına, sevgisine karşın Nuray anlamamakta direniyordu işte. Gereksiz, kuruntuya dayanan kuşkularla yuva yıkılır mıydı? Çocuklara ne diyeceklerdi?..

Kocasını izlemek, izletmek, onun başvurduğunu düşündüğü, gizli, sinsi yöntemlerle savaşmak istiyor, onuruna bir türlü yediremiyordu. O kulvarda yol alırsa, kendisini çok kirlenmiş hissedeceğine inanıyor, göze alamıyordu. Belki karşılaşacağı gerçekle açmazlarını aşabileceğine inanmıyor ya da korkularına yeniliyordu. Sonuçta kararı o verecekti. Ben dinleyici olmaya çalışıyor, yönlendirmekten özenle kaçınıyordum.

Nuray'ın, daha pek çok çelişkiyi, kuşkuyu, çektiği acıları barındıran bu uzun sürecini neredeyse birlikte yaşamıştık. O zamanlar evlerimiz birbirine yakındı. Başımız dara düştüğünde birbirimize koşar, tartışır, dertleşirdik.

Birkaç ay önce, kocasının son ilişkisi, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak biçimde ortaya çıkıverince, Nuray'cığımın da pimi çekildi. Onca yıllık göstermelik saygı temelinde, sevgiden, güvenden yoksun, o mutsuz evlilik, Nuray'ın kendisinin de önünü alamadığı bir büyük patlamayla çöktü.

Kocası bu kez de mülkiyet ilişkilerini öne sürüp boşanmamakta direniyordu. Nuray'ınsa dayanacak gücü kalmamıştı. Artık çocukları da iş

güç sahibiydi. Yıllardır yaptığı şey, şu ya da bu nedenlerle kendisini kandırmaksa eğer, o dayanak da ortadan kalkmıştı.

Gözü ne mal, ne para, ne de başka bir şey gördü. Kocasının istediği ne varsa bırakıp boşandı. Ona oturdukları evi kaldı yalnızca.

İstanbul'un Avrupa Yakası'nda bulunan, bana yakın olan bu evi satmak üzere boşalttı. Anadolu Yakası'nda kirası düşük bir eve taşındı. Boşanmanın yol açtığı borçları kapatmak, küçük bir ev alıp oturmak istiyordu.

İşte, günlerce, tapu, vergi dairesi arasında koşturmasının nedeni de bu evdi.

Eve alıcı çıkınca, tapuya gittiklerinde haciz konduğunu öğrendi Nuray. Hayır, ona hiçbir tebligat yapılmamıştı ama dokuz yıl önceden kalan vergi borcu duruyordu. Oysa daha geçen yıl yine böyle yıllar önceden kalma hiç bilmedikleri bir borç çıkmış, ödemişlerdi.

Şimdi Nuray'ın ağzından dinleyelim sevgili okur:

Geçen hafta, vergi dairesine gittim şekerim. Konuyla ilgili memuru buldum. Derdimi anlattım. Geriye yaslanarak bacaklarını olabildiğince açıp uzatmış olan koca göbekli biriydi memur. Koltuğun kolçaklarına yayılmış kollarını zar zor toplayıp kalktı bir zahmet. Üst dudağını, şöyle soldan yukarı kaldırıp üçüncü dişinin yarısını gösterecek bir eğrilik oluşturarak elini uzatıp evrakları aldı, inceledi. Bilgisayarda, aradı taradı.

—Borcun falan yok, dedi.

—Nasıl olur? Müşteri çıktı, evimi satamıyorum, haciz varmış memur bey, dedim.

—Yok işte, olsa burada görünür.

—İyi ama memur bey, haciz nerden çıkıyor peki?..

Sayın memurun üst dudağı, yerçekiminin tersine, yukarı doğru yol almaya başladı, bakışlar bir hoş oldu. Adam bir yandan göbeğinin altına düşmüş pantolonunu yukarı çekiştirip duruyor... Karşı'dan gelmişim, geri dönmem gerek, işi uzatmayayım, kızdırmayayım diyorum ama...

—Git onu tapuya sor, demez mi?

Ben de bir hoş olmaya başladım hayatım. Tansiyonum düştü mü, çıktı mı bilmem ama koca salon fır dönmeye başladı.

—Tapu da buraya yollamıştı, o zaman bana, bir "Borcu yoktur" belgesi verin de onu tapuya götüreyim bari, dedim.

—O işini görmez.

—Peki ne görür işimi?..

—Ben ne bileyim ne görür, ben burada olanı söylüyorum işte.

Al başına belayı...

—Tamam verin evrakları, dedim, ama hangi ses tonuyla dedim, yüzümün hali, bakışlarım nasıldı, bilmem.

Kâğıtları kaptığım gibi, müdürün odasına yürüdüm, yokmuş. Kapısı açık bir odanın üstünde Müdür Yardımcıları yazıyor. Girmeden, en nazik ve anlayışlı olacağını sandığım birini gözüme kestirip daldım, başına dikildim, derdimi anlattım.

Ah hayatım, iyi insanlar da var hâlâ...Belki de benim halimi gördü, ne olacağı belli olmaz, dedi de ilgilendi adamcağız.

Gençten bir memuru çağırdı, talimatlar verdi, bana çay söyledi. Memur elinde belgelerle geldi, bir şeyler anlattı. Ben konuşulanları anlayamıyorum. Sonra, o nazik Müdür Yardımcısı "Yarın tapudan şu tarih ve sayılı yazının fotokopisini getirin, ona göre biz arşive bakalım" dedi, elime küçük bir not kâğıdı tutuşturdu.

Ertesi gün geldim, denileni yaptım. Epeyce bekledim tabi. Öğleden sonra, borcun ödendiğini, ancak vergi dairesinden tapu dairesine yazı gitmiş mi gitmemiş mi, gitmiş de onlar mı tapuya işlememiş, bilinmiyormuş. Haftaya belli olurmuş, arşivlere bakılması gerekiyormuş. Onlar, bulunca tapuya yazarlarmış. Borcun ödendiğine dair yazıyı, burası tapuya yazmamışsa yeni yazı hazırlamaları gerekirmiş.

—Aman beyfendi, n'olur, siz bulun, yazın ama tapuya ben götüreyim. Bir de postada zaman yitirmeyelim, dedim.

—Tamam hamfendi, dedi.

İşte canım, bugün de bu işleri halletmek için geldim.

Sabahleyin, Müdür Yardımcısının, ilgilenmesi için görevlendirdiği memuru buldum. Adam tanımadı tabi, bir hafta geçti. Nüfus cüzdanımı istedi, verdim. Başladı evrakı aramaya. Ara tara yok. "Tapu senin üzerine mi, emin misin?" diyor. "Tabi eminim, tek tapum var, nasıl bilmem?" diyorum. "Yanında mı?" diyor. "Onunla işimiz yok demiştiniz, sadece yazı verecektiniz, getirmedim" diyorum.

Nuray'la başlayan tüm adları sıralıyorlar...Bana verecekleri yazı yok. Deliricem. Nihayet, evrakı arayan diğer memurun Nuray Yıldız dediğini duydum "Evet, evet, işte o...o..." dedim. Dedim ammaaaa...Nasıl oldum biliyo musun?

Benimle ilgilenen delikanlı celallendi:

—İyi de iki saattir ne diye söylemiyorsun da bizi uğraştırıyorsun, diye kükredi. Nüfus kâğıdında başka soyadı, yazıda başka soyadı.

Sonra anımsadım. Önceki gelişimde de farkı görmüşlerdi, TC kimlik numarasından aynı kişi olduğumu anlamışlardı ama yazıyı tapudaki soyadına göre yazmışlar. Fakat o anda ben bunları hiç düşünemedim.

Gözlerini belertip, başını salladı, söylendi durdu genç memur.

Başka zaman olsa o kabalığa... Var ya...Ama şimdi ne diyeyim? Yıllarca taşıdığı soyadını nasıl unuttuğunu kendi de anlayamayan, şaşırıp kalmış, kaç memuru boşuna oyalamış, mahçup bir kadın ordaki.

—Özür dilerim, çok özür dilerim memur bey, uğraştırdım sizi...Soyadım değişti de, unutmuşum, özür dilerim...Kusura bakmayın lütfen...Kusura bakmayın...

Dedim mi, diyebildim mi? Valla bilmiyorum. Herhalde demişimdir.

Memurun, evrakı arayan diğer memura seslenişini duydum en son:

—Tamam tamam Nuray Yıldız, evet işte o evrak... Aç bakayım dosyayı diğer bilgiler tutuyor mu, bir daha kontrol edelim. Allah allah... Kadın soyadını unutmuş be yav... Soyadını unutmuş... Tövbe tövbe...

Oradan nasıl çıktım, buraya, sana nasıl geldim, bilmiyorum valla...Yazıyı tapu dairesine götürecek ne zaman kaldı ne de güç. Sana

attım kendimi. İyi ki beni duşa soktun da biraz kendime geldim. Şu çayla da iyice toparlanırım herhalde. Eline sağlık can dostum, sağolasın...

Nuray sakinleşip kendine gelince bütün gece bu unutuş üstüne konuştuk. Onlarca yıl taşınan soyadı, bir yıl dolmadan nasıl unutulurdu?

23.04.2011

Ahtapotun Kollarında Bir Adam

"Zor ve zoraki afların anası lanet olası vicdan,
kör olası, olmaz olası hatta, isyan bilmez vicdan"

Ona hiç "Enişte" demedi. Eniştesi olmadan önce, ilk gördüğü günden beri abisiydi. Kırk yedi yıl olmuş meğer...

Ey zaman...Bazen ne denli hızlı akarsın, yetişemeyiz. Bazen nasıl da yavaşlar, durursun. İtesi itesi gelir insanın ya da insan seni yok saymak isterken kendi yok oluşunu özler öyle anlarda.

.....

Ayarlanabilir yatağın arkası, neredeyse dik duruyor. O, orada öylece oturuyor.

Yatağın sol üst tarafında, yukarda, "Bip bip" diye sesler çıkaran koca bir ahtapot başı. Ahtapotun ağzı, gözleri siyah yeşil ışıklarla zikzaklar çiziyor. Sürekli, sürekli...Bip bip bip...

O, görmüyor, duymuyor , bilmiyor. Öylece oturuyor. Yatağın iki yanında, çeşitli sıvılarla dolu şeffaf torbalar, yüksek metal askılarda. Hortumlar, hortumlar... Ahtapotun kolları… Sıvılar vücuda akıyor, oradan aşağıda asılı duran başka torbaya boşalıyor.

Göğsünde korse, altında sayısız dikiş. Gırtlakta tüp ve hortum. Öylece oturuyor.

Otuz beşinci gün bu serüven başlayalı.

Kadının tanıdığı bir tablo bu, deneyimli. Sonunda, katmer katmer açan ihanet çiçekleriyle ödüllendirildiği kaç deneyim yaşamıştı böyle. Çiçeklerin kimini, ertelenmiş öğrenmelerle almıştı, kimine bile bile, canı yanarak ama susarak uzatmıştı ellerini. Gözaltındaki morluklarını saklar umuduyla başvurduğu koyu mavi far kullanma alışkanlığını armağan eden, uykusuz ve sayısı belirsiz, korkulu nice hastane günleri.

(Zor ve zoraki afların anası lanet olası vicdan, kör olası, olmaz olası hatta, isyan bilmez vicdan)

Ama abininki çok uzadı, iki ameliyat üst üste ve onun da üstüne şu azgın mikrop. Dayanılır gibi değil.

Kadının yüreğinde umarsızlığın önü alınmaz isyanı.

Beyninde binbir parça kristal, binlerce iğne batıyor, batıyor... Boğazında bir koca tokmak, itsen inmez, çeksen çıkmaz.

Böyle zamanlarda gözyaşları yasaktır. Onlar da bilirler böyle zamanları, (Gözyaşları da öğrenir) akmaya kalkışmazlar hiç. Karşısındaki anlar, diye düşünürler. Hasta umudu görmelidir hep, gözleri görmese de… Yaşamı hissetmelidir hep, hissetmediğini sansak da... Senin görevin, hep yaşamı anımsatmaktır ona. Gözlerinde korkuyu asla görmemelidir hasta.

O, öylece oturuyor. Görmüyor, duymuyor, bilmiyor/mu?...

Gözkapaklarının, parmaklarının istem dışı kıpırtıları... Belli ki bilinçdışı rahat durmuyor. Durmasın, sakın rahat durmasın...

Bin bir renkte kuzey ışıkları mı dans ediyor gözkapaklarının altında? Kocaman bir gökadası Samanyolu, yağmur olup akıyor mu acaba? Karısı,

çocukları, damatları, torunları kanatlanmış mıdır o uçsuz bucaksızlıkta? Şimşekler çakıyor mu? Yıldız yağmurları mı yağıyor yoksa?

Şileplerde hangi dalgalarla boğuşmaktasın şimdi? Yoksa Süveyş'e ya da Cebelitarık'a, Hamburg'a mı demir atıyor gemin?
(Getirdiğin akik kolyeler, defterler çeşit çeşit...)

.....

Vals, tango, slow gibi ağır danslardan hoşlanırdı, daha ortaokuldayken vurulduğu nişanlısı.

Çaça'lar, sambalar, mambolar, rock and roller, sonra twistler... Onları sevmezdi hanım hanımcık nişanlısı.
Zamanın deli dolu dansları...

Oturan adam, deli dolu kardeşini çekip piste fırlatışını, Türkiye'de tam bilinmezken Avrupa limanlarından taşıdığı dansları öğretişini anımsar mı acaba?

Yön Dergisi'ni, Das Kapital'in özet baskısını eve getirişini, Akşam Gazetesini, eski TİP'i... İlkokulda, babasının (Ucuza gelir diye) düzineyle aldığı kalem ve silgileri sınıftaki yoksul arkadaşlarına götüren, o okuma oburu deli kızın, onun getirdiği kitaplara, dergilere gömülüşünü... Anımsar mı artık?

On dört yaşındaki asi kızda, sönmeye hiç niyetlenmeyen özgürlük ve eşitlik ateşini bilmeden nasıl tutuşturduğunu, anımsar mı? Prometheus'a öykünüşünü deli kızın...

.....

Orada oturuyor öylece. Sessiz çığılıklar da yasak size gözyaşları, susun, susun... Ya bilinçdışı ispiyonluk ederse...

Bilinçdışı, başına buyruktur, uyumaz, düş olur. Sanı, varsanı olur uyanışın bir anında, bin bir cisme bürünüp görünür, bin bir sese bürünüp, duyulur. Susun siz de gözyaşları, uslu durun.

.....

“Emin misin kızım?” demişti erkenden yitip giden babasından rol çalarak. Emin misin?... Sınıf farkı, kültür farkı, ekonomik durum, onu, ailesini yeterince tanımama, falan filan...

Deli kız, on dokuzunda. Kitapları devirmiş, tartışmalara doymamış, yurdunu, dünyayı kurtarmaya durmuş. Breh breh breh... Deli kız deli, kanı ondan da deli... Her şeyi biliyor ki nasıl bilmek hem de... Dil, bir koca kürek.

Yakışıyor mu o dergileri, kitapları getiren abiye bu sorular?
Ayıp, ölçütler bunlar mı olmalı? Sınıflarını insanlar mı seçiyor doğarken? Söylediklerin, aşılmaz engeller mi sanki? Biz ki değişime, değiştirmeye başkoymuşuz , kendimizle mi başaçıkamayacağız? Kafalar ve gönüller birse eğer... Samanlık seyran olmasa da bir uzun yolda yoldaşlık var.

"Hani çok gençsin , böyle kararlar çok düşünülerek ve bir defa verilir diye... Sen bilirsin elbette.”

O zaman, böyle dedi ve öylece sustu, bakıp kızın deliliğine.

Deli kız, bir daha öyle deli deli, öyle hareketli ve öyle kıvrak danslar etmedi. Hatta “Adet yerini bulsun’lar dışında hiç dans etmedi. Kocası bilmiyor, incinmesin falan diye değil elbette (Aman kimse incinmesin), “burjuva” eğlencesiydi de ondan.

Deli kız, burjuvaziye isyan ederken yani fena halde bilinçlenirken yani, epeyce köylüleşti. Köylüler, işlerine geldiği kadar burjuvalaşırken, deli kızlar kendilerini törpüledi de törpüledi emekçi sınıflarla iletişim aşkına. Müzik zevkleri uysun derken, müzik de dinleyemez oldu kimisi. Oku oku oku...Koş, koş, koş... Neden hiç “Off” demez, yorulmazlardı acaba?

Küçük burjuvazi, aptaldır, korkaktır. Kimi küçük burjuvalar, burjuvaziye özenir, öykünür durur, yamanır, kişiliğinden olur. Kimi, kapitalistlere, kapitalizme isyan edeyim, küçük burjuva bencilliğimle savaşayım derken kurnazlığın tuzağına düşer, yine bir başka biçimde kişilikten olur.

Küçük burjuva, iki arada bir deredir. Aşağı tükürse sakal, yukarı tükürse bıyıktır.

Küçük burjuva, kurnazlığı hiç bilmez, yalpalar durur; yalpalamayı, aşağıdaki de görür, yukarıdaki de… Çekiştirir dururlar. Onun için hem aşağıdan yer tekmeyi, hem de yukarıdan, paramparça olur.

Sınıfsal, kültürel kalıtlar vardır. Evet, sınıfsal arkaik kalıtlar... Küçük burjuva deli kızlarla deli oğlanlar bilmezdi ki bunları… Önce onlar vuruldular hep.

(İlk fırsatta tango dersleri almalı, evet yine dans etmeli hem de şöyle raconuna pek bir uygun. Sil baştan, şu dayatılan Arap yaşam biçimine isyan adına ve yaşanmamışlıklar aşkına, hani şöyle görkemli devrimci inatla)

.....

Parmaklarını kıpırdatıyor oturan adam. Nedir imlediği? Kadının yüzüne mi vuruyor bir şeyleri? Yooo... Yapmaz. Bilir ki deli kız, kendine hiç acımaz, yüzleşmeyi derisini soya soya yapar hem de.

Hadi aç gözlerini oturan adam, aç... İzin verilince açacaksın değil mi?

Bak, ameliyat yaraların nerdeyse geçti. Nerden buldu şu lanet streptokok seni, geldi akciğerlerine tünedi.

Bak şimdi, tanrısal bir edimde doktorlarının hepsi. Nasıl sevecen ve nasıl insan gibi insan ve nasıl da tanrısal birer insan hepsi.

İnsandan yana umudu keseriz zaman zaman... Ama şimdi pek az bulunan bu insanlara rastlamanın mutluluğunu yaşayalım birlikte, gel, umudu tazeleyelim...

Bak, koskoca Yusuf Hoca yemeğini yedirdi sana biraz ayıldığında. Dr. Ferda keza... O, gerçekten güzeller güzeli bir tanrıça. Ve diğerleri, hepsi... Onların destanını yazmalı birileri. Sonra göğüsleri yarılmış, savaşın acısını ana karnına düşmeden taşıyan Iraklı, karakuru, bir yaşına gelmemiş minicik bebekleri, onlara uzanan bu kutsal elleri yazmalı biri. İnsanlık için ve insanlık aşkıyla. Savaş tanrılarına inat hem de... Bebeler büyüdüğünde savaşlar bitsin diye.

Haydi aç gözlerini oturan adam, yaşam seni çağırmakta...

.....

Uyandırıldığında, bir ara “Zaman geçmiyor burada” demişti. Zaman geçmiyor.

Haklısın geçmez abicim, geçmez. Hele bunca ızdırabı çekerken hiç geçmez. Yerden göğe haklısın. Derler ya hastane, hapisane ve askerde zaman geçmez.

Bilmez mi deli kız hiç, bilmez mi? Askerlik bir yana, talimli ne de olsa diğerlerine...

Zaman dediğin nedir ki? Alt tarafı insanların çizdiği görünmez bir sınır. Beyninde bir oyuncak olmalı senin için zaman. Izdırabına inat.

Yaşam, bir büyük bilgedir. Sınırlarını zorlarsan, ders almadan da bir yogacı direncini el yordamıyla öğretir sana.

Haydi, hoşuna giden düşlemlere dal, durdur zamanı, hoşuna gitmeyenler oldu mu koştur onu, akıp gitsin. İnan ki bunu yapılabilirsin, tecrübeyle sabittir.

Zaman ile oynanan oyunlar, bir direniş biçimidir, tanı ve öğren onu... Öğrenmenin yaşı yok ki...

Haydi lütfen aç gözlerini...

Aç gözlerini...Aç gözlerini...

Yaşam seni çağırmakta çığlık çığlığa...

05.07.2011

Bir Akşamüstü Çağrışımları

Tokmağın üstünden, kıvrım kıvrım yeleli bir aslan ağzını açmış bana bakıyordu. Isırır mıydı acaba? Ellemem gerekiyordu, nasılsa babam yanımdaydı.

—Çık çık, çık git, diyor...

Haftalardır hastane –ev arasında mekik dokuyorsun. Çık, caddenin cıvıltısını, devinimini gör. Deniz havası al, diyor. İtiyor artık, itiyor...

Çıkıyorum.

Erenköy'e doğru koyuluyorum yola.

Mağazalardan, çifter çifter, şık kağıt ya da plastik torbalarla kadınlar çıkıyor.

Bedava mı dağıtıyorlar, acaba?..

Mağazalardan birine dalıyorum. Askıların, tezgâhların önü itiş kakış. Plastik askılardan sarkan giysiler, demir çubukların bir başından öteki başına hızlı hızlı itilip kakılmakta. Çalışan kızlar, sürekli dağıtılan tezgâhları toplamaya yetişemiyor. Dirsekten bükülmüş sol kollarda birkaç parça giysi, sağ kol ve eller tezgâhları, askıları karıştırıyor. Kasalarda kuyruklar...

Türkiye'de her yer böyle galiba, boşuna değil yüzde elli, diyorum. Pazarcı esnafı, taksi şoförleri, benim konuştuğum herkes yalancı ya da oyuncu. Bilgisayar, internet öğreneceğim diye gerçeklerden kopmuşum herhalde, iyice sanallığa, bir oyunun içine düşmüşüm.

Duyduklarım, gördüklerim sanalmış. Ben de oyuncunun tekiyim demek ki...Sanallaştım mı yoksa?..

Kendimi dışarı atıyorum. Nefesim tıkanıyor.
Kaldırımda insanları yarıp yürümek zor. Önümdeki çiftin açtığı yoldan ilerlemeye çalışıyorum ağır ağır.

Adam altmışın epeyce üzerinde sanırım. Orta boylu, kır saçlı, buğday tenli. Yakışıklı sayılmaz. Yüzlerini, başlarını birbirlerine çevirdiklerinde yandan görüyorum. Adam bir şeyler anlatıyor, kadın kıkırdıyor, adama şöyle bir yaslanıp ayrılıyor.

Etrafı gözetleyen kocakarı gibi duyumsuyorum kendimi. Peşlerinden ayrılmaya çalışıyorum. Bir yanımda bir çocuk arabası, diğer yanımda koltuk değneğine dayanarak yürüyen yaşlı bir hanım. Seyirtemiyorum.Gözlerimi de kapayamam ki...

Kadın, adamdan bir baş uzun. Ayağında 17 pondluk ayakkabılar. İnce topuk, ince burun, sendelemeden yürümeye çalışıyor. Ya da bana öyle geliyor.

Siyah straplez bluz, siyah dar pantolon giymiş kadın.

Kadına altın oranı bahşetmiş Tanrı. Uzun, balyajlı sarı saçlar omuzların altına gururla dökülüyor. Adam bir şeyler anlattıkça, başın, öne doğru ayarlanmış bir açıyla eğilişi ve yana dönüşü sırasında saçlar dalgalanıyor. Kıkırdama sırasında, baş yine aynı ayarla, bu kez biraz daha sert, önden arkaya deviniyor. Gerektiği her anda aynı devinim, hiç

şaşmıyor. Bu hareketleri öğreten eğitimi, ondan yoksunluğumu düşünüyorum. Anneme kızıyorum biraz.

Adamın eli, kadının sırtından, sağ memenin altına uzanmış, yürüyorlar.

Adam, kadının belinden tutsa, kolu daha az yorulmaz mı?

Çocuk arabası geçti, ışıklara doğru seyirtip karşı kaldırıma geçiyorum.

Gözlemlerimdeki ayrıntıların ayrımına varıp derhal kendimi Freud'un divanına yatırıyorum. Aaa, sırıtıyor muyum ne?

Sahile inen yola yönelirken pat...Bacağıma bir kâğıt torba çarpıyor. Bacağıma bakıyorum. Torbanın sapı ve kadının elleri. "Ayyy, afedersiniz..." Gülümsemeliyim. Ettim, ettim...Bu kargaşada olağan.

Kadın da gülümsemeye çalışıyor ama dudaklar yanlara kaymakta zorlanıyor sanki. Ellerine bakarsan benim yaşlarımda sanki. Yüzü, lastik bebeklerinki gibi gergin. Gözler içeri doğru mu kaçmış?

Paran olsaydı, sen de savaşır mıydın yerçekimine karşı?

Uzun zaman önce değil, aylarla sayılabilir bir zamanda, kaslarının, derinin yerçekimince tutsak edildiğini farkettin. Aniden. Şaşırdın. Nasıl oldu, neden izleyemedin olan biteni? Nedense hep de pazarlarda, ille de pazarlarda, hep de bir anda, önce abla, sonra teyze ve anne olmuştun ya aniden...Gören görmüş, söyleyen söylemiş, sen anlamamışsın demek ki...

Gözlerin daha iriydi. Fotoğraflar tanık. Bir gece uyurken gözkapaklarının ani baskınına mı uğradılar, nedir, küçülmüşler. Bu çizikleri de aynı baskında, zaman mı attı acaba?

Ayıracak paran olsa, botoks otoks falan...Yok artık deve...

Dürüst ol, canını sıkıyor bu çizgiler, kaslar, deriler...

İyi de, tüm yaşamında, sen ne zaman bu işlere kafa yordun? Dahası, sen ne zaman önceliği kendine tanıdın?

.....

Sahile indim. Suadiye yönüne doğru yürüyorum. Güneş arkamda, ters yöne, Moda Burnu'nun üstüne yürüyor.

Güzelim Marmara'ya sereserpe serilmiş en az iki bin yaşındaki Prens Adaları. Kim bilir hangi iktidar savaşlarıyla sürgün edilmiş prenslerin diyarı. Marmara'nın, yeşilleri giderek azalan, iki bin yaşındaki yakışıklı delikanlıları.

Acelesiz tankerler salınıyor prenslerin önlerinde.

Martıların sesi mi çirkinleşti, bana mı öyle geliyor?

Çocuklar, plastik tünelin merdivenlerine tırmanıyor, cup aşağıya... Çığlıklar...

Suadiye'nin küçücük koyunda denize giriyor insanlar. Teknelerin arasından yol bulup. Çocukluğumun, gençliğimin masmavi Marmarası, griye dönük şimdi.

Küçük bir erkek çocuğu, babasının oltasından çıkan, çırpınan, küçücük bir istavriti, beş kiloluk plastik su şişesine tıkmaya çalışıyor. Babalar günü. Baba oğul balık tutmaya gelmişler.

Bir kız çocuğu, annesinin eteğini çekiştiriyor, havadaki uçutmayı gösteriyor.

(Uçutmayı Vurmasınlar...Vurmasınlar...)

.....

Üç, dört yaşlarındaydım. Üsküdar'daki evimizden çıkar, Haydarpaşa Garına gelirdik.

Babam, sordu "Söyle bakalım, tecimdaldal ne demek?"

Bilemedim, bilemeyince utandım. Kafamdaki kocaman kolalı, beyaz kordela başımı iyice aşağıya çekti.

Babam başımı okşadı "Üzülme kızım, daha küçüksün, bilemezsin tabii" dedi. Vagonun üstündeki TCDD harflerini gösterdi. T-C-D-D, dedi. Türkiye Cumhuriyeti Devlet Demiryolları. Te-cim-dal-dal ise bu harflerin, eski Türkçe'deki isimleridir.

Trene bindik. Soru sorma sırası bendeydi.
—Türkiye ne demek?
—Cumhuriyet ne demek?
—Devlet ne demek?
—Demiryolları ne demek?
—Demir ne demek?
—Neden tahtadan değil de demirden yapmışlar?

Tren, çiçekli çiçeksiz ağaçların, yemyeşil koruların, korular içinde aralıklarla göze çarpan, beyaz, ahşap köşklerin arasından akarken, babam bana laf anlatmaktan iyice yoruldu. Dikkatimi dağıtmak için olmalı, köşklerin önünden geçerken "Bak şu köşk şu paşanın, şu bilmem kim efendinin" diye tanıtıma başladı.

Bu kez, "Paşa ne demek, efendi ne demek?" sorularının saldırısına uğradı.

Trenden indik. "Burası Erenköy" dedi.

Annem, sorularımdan sıkılınca ya da yanıt bulamayınca "Çok konuşma, çocuklar öyle her şeyi sormaz" der, kestirir atardı. Ben de uğradığım hakarete dayanamaz, hırçınlaşır, tepinip ağlamaya başlardım. "Sen beni sevmiyorsun" diye tuttururdum.

Babam, sorulardan yorgun düşse de kızının herşeye ilgisinden hoşnut olmalı ki kendi de merakımı tetiklerdi.

—Bak kızım, şimdi kime gideceğiz, biliyor musun, dedi.
—Kime gidicez babacım?
—Büyük şair, Mehmet Akif Ersoy'un oğlunun evine. Benim arkadaşım olur.

(Neden bilmem kim amcalara değil? Başka zamanlarda öyle derdi.)

Şairin ne olduğunu biliyordum. Küçük şiirler ezberletirdi babam. İşte o şiirleri ilk söyleyenlere de şair denirdi.

Ama şiir küçük olunca şair nasıl büyük olurdu?

—Senden de mi büyük babacım?
—Yavrum, boy büyüklüğü değil. Güzel şiirler yazdığı için, İstiklal
—Marşımızı yazdığı için büyük.
—İtibar ne demek?
—İstiklal ne demek?
—Marş ne demek?

İstiklal Marşı olarak anlatırsa kestirme olacağını mı düşündü?

"Hani ablanın okuluna gittiğimizde, hep beraber marş söylemiştik de söylerken sen de kendine göre bir şeyler söylemiştin. Ben de "Sus" diye işaret etmiştim. Sen, "Susmam" diye diretmiştin ya o zaman sana anlatmıştım İstiklal Marşı'nı. Ne demiştim?"

Anımsamıştım. Koca, beyaz kordela, yine aşağı çekti başımı.

Manolya, çam ve başka ağaçların olduğu, ortancaların top top açtığı bir büyük bir bahçeye girdik demir kapıdan.

Ahşaplarının iyice karardığı, iki ya da üç katlı bir ev karşıladı bizi.

İçinde boy boy kırmızı balıkların yüzdüğü havuzun yanından geçiyorduk. Birden babamın elinden kurtuldum, tam havuzun kenarına tırmanırken yakalandım.

Babam, balıklara sonra bakabileceğimi, bahçede oynayabileceğimi söyledi.

Kocaman, oymalı ahşap kapının pirinç tokmağına uzandı. "Ben vurucam, ben vurucam" diye tutturdum.

Tokmağın üstünden, kıvrım kıvrım yeleli bir aslan ağzını açmış bana bakıyordu. Isırır mıydı acaba? Ellemem gerekiyordu, nasılsa babam yanımdaydı.

Kucakladı, kaldırdı babam, tüm gücümle vurdum tokmağı. Bi daha , bi daha, bi daha...Isırmadı aslan. "Yeter kızım, ayıp oluyor" dedi babam, indirdi kucağından.

Kapı açılana değin, aslanla ilgili düşlere daldım. Soru sormaya fırsat kalmadan kocaman kapı, gacur gucur açıldı.

.....

Eve dönmeliyim. Babamın emaneti, doksan yaşında bir bebek beklemekte, merak eder.

Güneş, uzun kızıl saçlarını Moda Burnu'nun üstüne serpiştirmiş bile. Başını da Tarihi Yarımada'nın, Topkapı Sarayı'nın ardına gizlemiştir mutlaka.

19.06.2011

Dolunayda Uyku Tutmaz

Sustur şu kalbinin takırtısını da...
Devam... Kaybedecek neyin var ki?
Ölüm dediğin nedir? Ha bugün, ha yarın...

Dolunayda beni uyku tutmaz. İlle o ateş topunun, hemen önümde, denize bıraktığı kızıl bir ters üçgenin sivri ucunu, yavaşça sürükleyip uzaklaşmasını izleyeceğim. Ay, gök, deniz kızıla kesecek. Ta ki yavaş yavaş sönecek olan bu kızıllığı iyice yayacak, Midilli'nin üzerine inecek yavaşça...

O, yok olana değin, ben, ardından boynu bükük bakıp duracağım. Sonra tılsımlı kızıllık, yine acelesiz, ağır ağır, sessizce, gizemle, yerini, yeni uyanan, gözlerini ovuşturup duran şafağa bırakacak.

O sırada, güneşin kızıllığı, Şeytan Sofrası'nda; tepeden baktığında, önüne serpiştirilmiş adacıklar arasından, denizde, koylarda kızıl mehtabın yerini alıyordur.

Niye aynı anda iki yerde olamıyorum, uçamıyorum? Canım sıkılıyor.

……..

"Deli" diyeceklermiş... Bu saatte tek başına... İn cin yokken ortalıkta... Pöhh...

Su, altın sarısına çalan incecik kuma değip değmemekte kararsız... Hafifçe kıpırdıyor... Kumu ellemeye kıyamıyor, yavaşça geri çekiliyor. "Kumu" diyorum ama, acaba ayaklarıma mı dokunmak istemiyor su?

Su üşümüş... Dün akşamüstü sıcacıktı oysa... Ben, ayaklarımı uzatıp uzatıp çekiyorum, oynuyoruz.

O da ne? Oyun oynayalım derken başımı kaldırmamışım hiç.

Orada... Evet orada... Balina gibi bir şey. Okyanus mu burası, balinanın ne işi var?... Gözlerimi kısıp kısıp tekrar tekrar bakıyorum. Düşlem mi, sanrı mı, görüm mü?

Gece hiç uyumadım ya herhangi biri olabilir.

Ovuşturuyorum gözlerimi. Bir daha, bir daha... Kısıyorum, açıyorum; bir daha, bir daha...

Yüzmeliyim oraya, yakından görmeli, değmeliyim. Ne olacaksa olsun...

Az kaldı işte... Yanılmamışım. Yatıyor orada. Aman yarabbi, ne kadar büyük öyle... Gece uyumadım ya uyduruyorum galiba... Dokunmalıyım, ellemeliyim, başka yol yok...

Upuzun kırçıllı kumral saçlarını ve sakallarını görüyorum işte. Kocaman yüzünün profilini, suyun üzerinde kalmış burun ve çeneyi... Nihayet, başından, kaç insan boyu uzakta ama normal hizada bulunan, yarısı seçilebilen ayaklarını, parmaklarını hatta... Görüyorum işte.

İyice karıştı aklım. Masallardaki devler, denizde mi olurdu, karada mı? Ve çok korkunçtular, hep de kötü...

Korkularını yenmeyi bilirsin sen... Boşver, devam et, geri dönmek yok.

Küçücükken, ağaç altlarının karanlıklarında, ninenin masallarındaki cinleri aramıştın hani... Asos'ta orkinosla aranda elli metre kalmıştı onu gördüğünde.

Bak, o kıpırdamıyor bile. İsteseydi, şimdiye alabora ederdi, parçalardı seni. Bekliyor, evet bekliyor. Devam et, geri dönmek yok. Dönsen de yakalamak tek hamlesine kalmış üstelik. Devam, ne olacaksa olsun... Sustur şu kalbinin takırtısını da... Devam... Kaybedecek neyin var ki? Ölüm dediğin nedir? Ha bugün, ha yarın... Devam...

* * * * *

Poseidon, kadim dostumdur ya da ben öyle düşünürüm.

Kış ortasında doğmuşum. Babam, yeryüzündeki ilk yazımda, Boğaz'ın serin sularına atıvermiş beni. Belki o da Poseidon'a güvendi. Çünkü, her yaz, Hisar'lar arasında, yüzerek Boğaz'ı geçerken, yaman akıntılardan onu da Poseidon korumuş olmalı. Kılavuz, yoldaş olmuştur belki. Kimbilir?

Babam, Poseidon'un ülkesine, korkusuzca salarken küçücük bebeğini, bebek bağırmamış, ağlamamış, batmamış, çırpınmış durmuş babası onu kollarına alana kadar.

Şimdi ben, ne zaman başım dara düşse, ne zaman kanasa yüreğim, kendimi Poseidon'un ülkesine atarım. Onun hükmettiği sular okşar başımı, bedenimi. Dokunuşlarını, hücrelerimin en derinlerinde duyumsarım. Tüm hücrelerim, saf saf ayaklanır. Sudan yükselen müziğin, hoş bir esinti eşliğinde, dansa çağrısıdır sanki... Hücreler, bir esrikliğin coşkusuyla döner, kıvrılır, birbirlerine yaklaşır, uzaklaşır... Kırılgan, oluşmamış bir birleşmenin, doruğa uzak salınımının ürkek bir gerilimi sürdürüşü...
Aynı salınımın, aynı anda, hazla arşa doğru yükselişi, inişi...

Bilmediğin gücünün, bilmediğin bedensel ve tinsel yeteneklerinin uyanışı, dirilişidir bu.

Bastırılmış bir korkuyla, ona doğru yüzerken "işte" dedim, "İşte, o Poseidon'dur, evet o olmalı..."

Çok heyecanlanmıştım. İlk kez karşıma çıkıyordu. Kulaçlarımı hızlandırdım. Yakından görmek, dokunmak, tanımak, konuşmak istedim. Bu yaşıma kadar dert ortaklığına, sağaltımım için uğraşılarına teşekkürlerimi sunmak istedim. Sevgimi, saygımı, minnetimi sunmak...

Metrelerce saçlarını aralaya aralaya, yüzdüm, başucuna ulaştım. Denizin mavisiyle göğün mavisinin karıştığı gözleri açıktı ve göğe bakıyordu. Yanına vardığımın ayırdında değil gibiydi. Beni yok sayıyor, kıpırdamıyordu.

Bedeni, şeytan minareleri, patellalar, istiridyeler, deniz yıldızları, siyah beyaz midye türleri, ikiçenetliler ve karındanbacaklıların çeşitleriyle kaplıydı. Adını sanını bilmediğim, Filipin, Japon denizlerinden, tüm okyanuslardan üzerine yapışmış rengârenk, sedefli sedefsiz nice tılsımlı deniz kabuğuyla...

İçimden geçenleri anlata anlata ayakucuna yöneldim. Teşekkürlerimi sundum, boğucu yeni dertlerden söz ettim, akıl danıştım. O susuyordu. Duymuyor muydu, dinlemiyor muydu? Öyle mi görünüyordu? Ben anlatıp duruyordum.

Ölü olamazdı. O bir Tanrı'ydı ve ölümsüzdü. Ama rahatsızlık da belirtmiyordu. Peki, tepkisizliğin anlamı neydi?

Aşil gibi yarı tanrı değildi ki topuğuna dokunayım. Yine de denedim, tık yok.

Ayağının bilekle birleştiği yere bacaklarımı doladım. Kollarımı uzatıp tırmanarak parmaklarına tutunmaya çalıştım. Hayret, ayaklarına yapışmış kabukların hiçbiri batmıyordu.

Onu ilk kez görüyordum, belki bir daha hiç görmeyecektim, konuşamadan çekip gidecekti belki. Konuşmasını sağlamalıydım. Ayrıca karşı konulmaz bir istek belirmişti. Tüm bedenine dokunmak istiyordum.
Kendimi, hızla yukarı çekip bacaklarının üstüne yüzüstü bırakıverdim. Sonra zikzaklar çizerek, sürünerek gezinmeye başladım. Bir yandan,

kabukların açık bıraktığı yerlerde tenini yokluyordum. Diriydi ama sert değildi. İnsan teniydi.

Aman Tanrım... Aman...

Birdenbire, teninin dokunduğum her noktasında, yeşil deniz bitkileri ve onların arasında rengârenk kır çiçekleri...

İnanılmaz bir şeyler oluyordu. Dokundukça, yeryüzünün tanıdığım tanımadığım tüm çiçekleri, aniden, tuzlu su bitkileriyle birlikte parmaklarımın ucunda doğuyordu.

Anakaralara ait, tatlı suya alışkın çiçeklerin, tuzlu suda nasıl oluştuğuna şaşırırken kendi bedenimdeki titreşimleri duyumsadım.

Her şey bir anda oldu. Sanki tüm hücrelerim bir anda doğurganlığa durdu. Sancı yoktu. Minik titreşimleri hemen minik çakımlar izliyor, küçük tomurcukların oluşmasıyla birlikte göz açıp kapayıncaya kadar çiçekler açıveriyordu bende de.

Delirtici bir güzellik ve haz... Bitmesindi, bitmesin...

Artık iyice ağır ilerleyen bir sürüngendim ve biz, iki ayrı ama tek bir çiçek tarlasına dönüşüyorduk ve o hâlâ susuyordu.

Sol eline ulaşmıştım. Bu olağanüstü değişimi taşıyamayan bedenimin ve tinimin yorgunluğuyla kocaman elinin içine sırtüstü bırakıverdim kendimi.

O, susuyordu.

Gözlerimi göğe diktim. Hera'yı aradım. Belki yardımıma koşardı; kadının, doğumun ve ihanetlere öfkenin Tanrıçası, neler olup bittiğini anlatırdı bana. Belki Afrodit'i yollardı yardımıma. Şaşkın, yorgun sesimle çağırırken onu, lirinin tınıları arasında Safo'nun sesi çalındı kulağıma. O da Afrodit'e yakarıyordu:

"Gel kurtar ne olursun gene beni
bunca zorlu kaygısından gönlümün
oldur olmasını dilediğini;
katıl savaşıma"

Hangisi yardımıma koştu bilmem ama dev parmaklar kıpırdadı, büküldü, hafifçe, sardı bedenimi, göğsüne doğru çekti yavaşça. Sürünmeme saygılıydı sanki... Yüzüm onun görkemli bedenine dönüktü; eli, yüzümü, kendi bedenine yer yer değdirerek hareket ediyordu.

İkimiz de silme çiçektik, yeşildik, tuzduk, suyun sesine karışan küçük çığlıklar ve hoş bir kokuyduk. Ben'dik, O'yduk, Biz'dik... Çiçektik.

Zaman dursun, diyordum, sonsuza değin dursun zaman...

Birden sesini duydum.

İlk kez konuşuyordu. Cüssesiyle uyum sağlamayan bir ses. O cüsseden bas beklerken bir tenorun inceliği ve yumuşaklığı sanki... Azarlar gibi, kırgın gibi bir vurguyla:

—Hep konuşursun, anlatır durursun bana ama bu tatlısu çiçeklerinden niye söz etmedin hiç, deyiverdi.

Şaşırdım , ne yanıt vereceğimi bilemedim. Zorlukla, utanarak:

—Bilmiyordum ki, ben de bilmiyorum. Sen getirmiş olmalısın, Tanrısal bir şey bu, dedim.

—Büyütme gözünde beni... Tuzlu suların Tanrısıyım ben. Mercan kayalar yapar, kabuklu kabuksuz bin bir renkte canlılar yaratırım; derin kuyular açar girdaplar oluşturur, dev dalgalar yaparım... Gel gör ki anakaralara, onların çiçeklerine gücüm yetmez. Bunları sen getirdin. Hem de beklenmedik bir anda, beni de şaşırttın.

—İnanamıyorum söylediklerine. Bilseydim bu gücümü, ne senden ne kendimden esirgerdim. Hücrelerime sinip gizlenmiş bir genin becerisi olmalı. Bak bu karşılaşma olmasaydı, yoksun kalacaktık bu güzellikten, nasıl da habersiz yaşamışım.

Kocaman parmaklarını biraz daha sıkıp onayladı sanki sözlerimi. Elinin içinde, yüzüm göğsüne dönük, onun yüzüne doğru ilerlerken işte o koca vücuttaki çiçeksiz, boş yeri gördüm. Göğsünün sol yanına denk geliyordu. Evet, oralarda çiçek yoktu... Orası, belli belirsiz çizgilerle kaplı,

pulsuz, kaygan balık derisine benziyordu. Hemen avcundan sarkan kolumu uzatıp dokunmak istedim.

İşte ne olduysa o anda oldu; "Sakın oraya dokunma!" diye kükredi, fırlattı attı sulara beni... Neye uğradığımı şaşırdım. Bunu hak edecek ne yapmıştım? Utanmıştım kendimden, korkmuştum.

—Neden?... Ama neden?... diyebildim yalnızca.

—Üstüme varma, geri dön, yaralıyım, acıyor işte, görmüyor musun? Çok acelecisin, varma üstüme... dedi, sesi biraz daha yumuşamıştı ama uzaklaşmaya başladı.

—Gitme n'olur, bunca yıllık ömrümde ilk kez gördüm seni, gidersen bir daha göremem. İzin ver, dokunayım... Bak çiçeğe durmuşken hazır... Çiçeklerden ilaçlar yaparım sana, belki sağaltırım, iyi gelir belki...

—Ben de seni ilk kez görüyorum; hem varlığını bilmek, görmek tanımak değildir. Haydi, yüzüp durma peşimden, git kumsalına!

İncinmiş, aşağılanmıştım. O koskoca, ölümsüz bir Tanrı'ydı. Bir ölümlüyü nasıl tanıyamazdı, anlayamazdı? Cesaretimi toplayıp bu soruları sıraladım ona.

—Büyütüp durma gözünde, beni ve Olimpos'takileri. İnsanlarda ne kadar kahpelik, kötülük varsa, bizde daniskası bulunur. Gücümüzü, gizlilikten, görünmezlikten, bilinmezlikten, suskunluktan besleriz biz. Zavallı insanlar da bir şey sanar, bire bin katıp hakkımızda söylenceler yaratır, sonra kendileri de inanırlar.

İşte böyle dedi ve uzaklaştı, gövdesi görünmez oldu, gitti.

Tam başı da gözden yitiyordu ki acıyla ve telaşla seslendim.

—Beni de götür, bekle!

—Şimdi götüremem, iyileşmem gerek. Hem seni daha bir süre izlemeliyim.

—İzlemene gerek yok, ne de olsa Tanrısın, bilirsin... Artık ben seni unutamam ki... Sonra bu çiçekleri, bitkileri... Tekrar gelecek misin? Söyle, gelecek misin?

—Belki, dedi.

—Belki deme bana, diye haykırdım öfkeyle... Unuttun mu, ben ölümlüyüm ve zamanım çok az kaldı.

Sonra ekledi:

—Sanırım geleceğim...Evet evet geleceğim...Hatta çağırmasan da geleceğim, hele bir iyileşeyim, bekle...

—Bekleyeceğim, bekleyeceğim, diye bağırdım var gücümle. Unutma sakın, benim zamanım çok az...

Gitti.

Ardından öylece bakakaldım. Gözlerimde tuz...

Hücrelerim, vücudumda biten koyu yeşil deniz bitkilerini ve anakaralardan derlenmiş bin bir renkli çiçekleri üçer beşer geri çekti, en derinlerine sakladı yine...

09.08.2011

Deprem... Kar... Poyraz... Ahhh Başımmm... Ve... Ak Balıkçıl

Deniz
gülümsüyor uzaktan.
Dişleri köpükten,
dudakları gök.

(Federico Garcia Lorca)

Günlerdir poyrazın öfkesi dinmedi. Deniz önümde. Uzun bir kıyı oku tarafından korunmasına ve sığ olmasına karşın poyrazı atlatıp şöyle derin, dingin bir uykuya dalamıyor, debelenenip duruyor.

Ben de öyle...

Sabah erkenden, elli altmış metre ötemde, bacakları suyun içinde, yerinden kıpırdamaya zahmet etmeyen, uzun sarı gagasını daldırmak için balıkların ayağının dibine yaklaşmasını bekleyen kibirli ak balıkçılın ne poyraz umurunda, ne ben, ne de debelenen deniz...

Ahhh... Neden ak balıkçıl değilim?...

Sonra terkedilmiş kedicikler... Ve şuradaki flamingo kolonisi... Onların aşkları...

Aşkların çeşitleri... Çokluklar içinde yalnızlaşmış, yoklaşmış, varmış gibi aşklar... Yalnızlıklarda çoğalmış aşklar...

Hemen şurada, bir dişinin peşinde koşturan, birbiriyle dalaşan, didişen üç erkek köpeğin aşkı... Bilirsiniz aşklar işte... Yazıla yazıla usanılmayan konu. Milyonlarca yazı, milyonlarca şiirin konusu... "Benim neyim eksik, bir de ben yazayım bakalım"(!) diyordum.

Günlerdir sizlere bunları anlatmak istiyordum.

Ama olmuyor... Klavyeye elim gitmiyor. Kalem de tutmuyor. Uzun uzun yürüyorum. Derin derin nefesler alıyorum. Evde, ancak zorunlu işleri yapıyorum, gerisini boş veriyorum. Elimdeki kitabın sayfaları çevrilmek bilmiyor.

Her sigara yakışımda, zamlar ve başbakanımın "Kardeşim, içmezsin olur biter" sözleri aklıma geliyor, erteliyorum, bir bakmışım sigara tütüp duruyor yine.

Her gün, TV açmayacağım, diyorum, açıyorum.

Her gün, gazetelere bakmayacağım, diyorum, bakıyorum.

Ahhh ak balıkçıl, bir günlüğüne, bedenlerimizi değişelim seninle... Tek ayak üstünde durmaya razıyım şu suyun içinde...

Bir gün, tek bir gün dinlensin şu kafam!...

.....

Amiral gemisinde bir haber: "Van havaalanı depreme dayandı".

Haberi veren Uğur Cebeci. 5.6'lık depremde, iki arkadaşı, denetimi yapılmayan otelin enkazı altında kalınca koşup Van'a giden, onların şefi olan gazeteci yani. Şimdilik 700'e yakın insanın can verdiği, sayısız binanın yıkıldığı Van'dan gelen bir haber bu... ???...

Ekranda başbakan... Ziyaret ettiği deprem çadırındaki çocuğa 100 lira veriyor, kamera gösteriyor, görüyoruz... ???...

—Allah başımızdan eksik etmesin, Allah devlete, millete zeval vermesin—

Bütün başvurularına karşın, baba Enver Olgun çadır alamadığını söylüyor. Muhtarlık, kaymakamlık, kriz masası , her yere başvurmuş. 11 kişi, naylonlarla çevirerek yaptıkları çadırımsıda yaşıyorlar. 7 yaşındaki çocuğu Deniz Ongun hastalanıp ölüyor.

Başbakan "Sabredin" diyor.

"Şu kış günlerinde biraz darda kalacağız, zorda kalacağız. Ama çadırda ama konteynırda, tüm imkanlarımızı seferber edeceğiz. Eksiklerimiz var, doğrudur. Kolay değil, büyük bir felaket yaşadık. Bir anda değil ama süratle inşaatlara başlayıp, bitireceğiz. Hedefimiz Ağustos sonuna kadar kalıcı konutları bitirmek." diyor.

Sonra, tarihi İstanbul depremlerine kadar geri gitmesine ramak kalıyor. Galiba 1939 Erzincan depreminden başlıyor, sıralıyor, ders alınmadığından, önlem alınmadığından yakınıyor. Kafamı sallıyorum, onaylıyorum.

Birden, 1999'da büyük Marmara depreminden bu yana toplanan deprem vergilerinin, duble yollara harcandığının maliye bakanınca bizlere açıklandığı geliyor aklıma...???...

Offf başımmm!...

Van'da lapa lapa kar yağıyor. Ayakta durmakta zorlanan binaların saçaklarından kılıçlar sarkıyor...

Hâlâ açıkta insanlar var. Mevlana evleri ısınmıyor.

Eski yeni müteahhitler kolları sıvıyor. Kentsel dönüşüm projeleri devreye sokuluyor. Peki Ağustosa kadar ne yapacak bu insanlar?...

Ya yeni depremler olursa?...

Ya bu koşullarda salgın hastalıklar, kitle halinde ölümler olursa?... Yangınlar çıkarsa...

Deprem ülkesi Türkiye'de, 5.6'lık depremi yaratan fay önceden bilinmiyor, güneye doğru inen başka fayın/fayların olabileceği öngörülüyor şimdi.

Aklıma, Gölcük depremi sonrasında duyduğumuz, şimdi Van depremi nedeniyle tekrar gündeme gelen HAARP geliveriyor. Hani deprem bombası denilen... Şeytan işte...

.....

Suriye'de işler iyice karışıyor. İran... Haarp... Sınır ötesi...

Suriye'nin Arap Birliği'nden çıkartılması...

Kocaeli'nden kalkan feribot... Orada burada bombalar...

Suriye muhalefeti ile kaçıncı kez yapılan görüşmeler...

Suriye'deki Türk diplomatların yurda dönen aileleri... Türkiye'nin nota vermesi...

"İran nükleer silah üretiyor" yaygaraları...

Konuşlandırılması İncirlik'te, kumandası ABD'de, güzergâh tesbiti bizde olan insansız Predatorlar...

Akdeniz'deki kıyılarımızda bulunan Heron uçaklarının cesetleri...

.....

Canına tak demiş Vanlıların "Vali istifa" haykırışları... Provakatörlükle suçlanmaları...

Japonya'dan, yardım için koşup gelen, enkaz altında can veren insan gibi insan, hayır insanüstü insan doktor Miyazaki... Gazeteciler... Yaralılar... Cenazeler, cenazeler...

.....

Offf başımmm!...

Gel ak balıkçıl... Gel... N'olur gel... Değişelim bedenlerimizi.

.....

Esenboğa Havaalanı arazisi içerisinde yapımı süren yeni "Devlet Hava Araçları Hangarı" devletin makam uçaklarına evsahipliği yapacakmış. Önümüzdeki yıl tamamlanması beklenen hangarda, yüksek makam uçakları; yani ATA, ANA, GAP ve DAP uçakları, buraya parkedilecek, bakım ve onarımları burada yapılacakmış.

Zaten, VIP donanımlar hariç, 200 milyon dolara mal olacak olan yeni A330 AİRBUS'un sığacağı hangar da yokmuş. Dış gezilerde diğer uçaklar küçük geldiği için bu uçak alınıyormuş. Bu uçak, sudan ucuzmuş. Çünkü, iki yıl önce yapılan düzenlemeyle genel ve özel bütçeli bütün idarelere yapılan motorlu taşıt teslimi ve kiralanması, her türlü vergiden istisna

tutulmuş. THY tarafından alınacak uçağın bakım ve işletmesi THY tarafından, giderleri ise Başbakanlık tarafından karşılanacakmış.

Eh, iğneden ipliğe, her şeye yüklenen dolaylı vergileri biz emeğiyle geçinenler ödüyoruz nasılsa... Yeter ki büyüklerimiz rahat etsin.

—Yeni uçak da hayırlara vesile olur inşallah!... Ne diyelim, helal-i hoş olsun!...—

.....

Sabah yaklaşmakta. Poyraz, Sibirya'nın soğunu katmış önüne esip gürlüyor. Açıktaki gemiler, kıpırdayamıyorlar, poyrazın öfkesinin dinmesini bekliyorlar.

Bir kaç saat sonra, benim ak balıkçıl gelecek yine.

Ne poyraz umurunda, ne Van, A330 AİRBUS... Ne de dünya... Belki Mısır'dan, belki Hindistan'dan geldi buralara... Ocak sonu, Şubat başında eşini ve yumurtadan sağ çıkabilen yavrularını da getirecek, biliyorum. Yavruların avlanma eğitimini seyredeceğim.

Bir gün, bir güncük değişsek bedenlerimizi razıyım ak balıkçıl, bir gün...

Sabah yalvarıp yakarıp şansımı bir kez daha deneyeceğim. Sabah ola, hayrola...

Ama önce, biraz uyumayı denemeliyim sevgili okur, biraz uyumalıyım.

14.11.2011

Ant Olsun ve Şart Olsun ki Umursamayacağım!... Nerde Benim Şu Cımbızla Ayna?...

Görsel: Yalnızlığa Kaçış/İsmail Çoban

Sevgili bulan, aşığım diye umursamıyor. Terkedilen depresyonda. Kimi işi deliliğe vurmuş, hunisi başında...

Eeee... Bana mı kaldı şu dünyanın halleri ?...

And olsun ve şart olsun ki ben de umursamayacağım.

.....

Sonbahar'ın sonuna geliyoruz. Yapraklar, kahverenginin, bejin bütün tonlarını kuşanıp yerlerde sürükleniyor, ufalanıp duruyor.

Bak, ne yapraklar umurunda flamingoların, ne ben...

Balıkçıl da öyleydi ya...

And olsun ve şart olsun ki ben de umursamayacağım.

Suriye'ye, sonra da İran'a doğru marş marş mı deniyormuş?... Umurumda değil.

Bunun için, "Haydi arslanım" deyip Time'a kapak mı olmuşuz, bize mi kapak/lar olmuş?... Bana ne?...

Kapak... Yılın adamı... Yes... No...

"Terörizmin Finansmanının Önlenmesi Hakkında Kanun Tasarısı"yla kimlerin, ülkenin başına ne çoraplar örülecekmiş?... Sana ne?...

Van boşalıyormuş... Aç, işsiz, çoluk çocuk... Yer yerinden oynamış... "Allah devlete, millete zeval vermesin" miş...

Bombalar patlamış, yanmış yıkılmış, ölmüş...

Füze kalkanlarıymış, füzeler müzelermiş...
Daha neler, neler, nelermiş...

Hiçbiri flamingoların umurunda değil.

Benim de u-mu-rum-da de-ğiiilll!...

"Batsın bu dünya!..."

Ve de "Kader utansın!..."

Kim utanırsa utansın!... Ben utanmayacağım.

U-mu-rum-da de-ğilll !!!...

.....

Yılanların, tarla farelerinin, çekirgelerin sonuncuları da çekip gitmek üzere.

Kanatlarının ortası, siyah üzerine minicik sarı noktalarla bezenmiş, etrafı ise turuncuyla çerçevelenmiş irice bir kelebek, dizimin üstüne konuverdi. Kanatlarını dikti, topuzlu antenlerini şöyle birkaç kez oynattı. Gözleri yanlarda ama ben eğilip okudum içinde yazanı.

Çok bilmişim ya... Okuyuveririm hemen. Okumasına okurum, gerçeği de anlarım; işime geldiği gibi inanırım, o başka...

İnanıp orada noktayı koysan rahat edeceksin, kötü olan, yalancıktan inandığını bilmek. Bu gerçeği, miniminnacık, sürekli vınlayan bir matkap olarak beyinde taşımak kolaysa, gel sen taşı ey halkım!...(Ah bir taşısan...)

Böyle ileri teknoloji harikası bir matkap iyeliği, ayrıcalık gibi görünse bile "Malın varsa derdin de var." diyerek sızlanan varsıllar gibi, ben de bu matkabı olmayanlara özenir dururum.

Şimdi, o da umurumda değil...

Arkadaşım, kozasını örecekmiş, acelesi varmış... Gitmesi gerekiyormuş. "Bu yıl da örmesen sanki şu kozanı, n'olur ki?..." diyorum. "İyiydik buralarda..." Kıçını yukarı kaldırıyor, boynunu büküyor... Pıiırrr...

Bu umurumda işte... Gitmese...

.....

Saatlerle oynanır ya, bir ileri, bir geri ya da tam tersi olur hani... Ben en son hangisini yaptığımızı unutuveririm. Zamanda güneşi kerteriz alıp işin içinden sıyrılmak kolayıma gelir.

Enerjiden tasarruf'muş... Benim ampuller, erken yanıp geç söndüğü için bu tasarruf da benim eve uğramaz. Akıllı sayacımın aklına uyup, gece 10'dan sonra makineleri çalıştırmak da işe yaramaz.

Her faturaya kaktırılan, yok kaçak kullananların parası, yok bilmem ne vergisi, üç aylığın durumu, falan filan...

Faturalar da umurumda değil, üç aylık da !!!...

.....

Bugünlerde gün ışığı, bana iyice az gelmeye başladı. Güneş, kızıla boyanıp önüme geliveriyor çabucak. Geçip karşıma kızıl saçlarını dağıtıyor, eteklerini savurup nispet yapıyor. Ne yani, seninki gibi uçsuz bucaksız değilse de şunun şurasında on beş yirmi yıl önce bizim de kızıl saçlarımız vardı. Bir de Kleopatra modası vardı üstelik. Liz taylor, Richard Burton... Açık hava sinemalarında seyrettiğimiz... Saç düzelten maşalar bile sonradan çıktı, düz saçlılara özenilen günleri de gördük.

Kızıl saçların da, milyonlarca metrelik, bin bir çeşit turuncuyu dalgalandıran elbisen de umurumda değil... Al da.....

Burnunu kıvırma öyle...Breh, breh, breh'miş... Biz Kleopatra'nın kendisini'ymiş... Sus!... Biliyoruz ölümlüyüz. Azıcık sidik yarıştırsak kime ne zararı var?... Hem senin ölmeyeceğini, gelecek yaşamımda benim güneş olmayacağımı kim bilebilir?...

Olsam da olmasam da umurumda değil...

.....

Güneş, aynanın karşısına geçip kızılları sürüp sürüştürmeye başladığında,zamanı ölçmede, benim gibi güneşi kerteriz almış kedi yavruları da üşüşür bahçeye. Onlar, ilk yaz dölleridir.

Analarının babalarının özel sigortaları yok. Gebe kalırken, özel sigortanın ne zaman ödeme yapacağını hesaplayıp doğum tarihini saptamazlar. İlle burcu şu olsun ya da "Şu ülkeye gidip doğuralım da oranın vatandaşı olsun" da demezler. (Biz de bilmezdik, demezdik. Kediler gibi miydik?...) Onların zamanını doğaları belirler, maksat döllenmek, üremek olsun.

Böyle dediğime bakmayın sevgili okur! İşte o zaman geldiğinde... Dişileri değme yosmaya, erkekleri ise, baştan çıkarmaya talimli en çapkın erkeklere taş çıkartır valla...

Aman aman ne cilveler... Aman ne kurlar...

Allah sizi inandırsın, körkütük aşık olup dişiyi gözlerini kırpmadan kesmekten, tavuğu, ciğeri gözü görmez olan erkekler gördüm. Dişi afiyetle tavuğa gömülmüş yerken, öylece, kıpırdamadan izleyen erkekler... Bir tanesi, benim Kömür'dü. Hem de ilk aşkıydı bakir Kömür'ümün... Karı da kart ve çirkin bir şey, iyi mi?... Eh, gönül bu, öteki de şans...

Cami yıkılsa da mihrap yerinde denecek kadar güzel, yaşlı, fettan bir tekirin, henüz ergenliğe girmemiş Efe'ye ne cilveler yaptığını anlatsam bir öykü çıkar.

Zavallım... Önünde debelenen, yuvarlanan, sürünen, orasını burasını, Efe'ciğin orasına burasına sürten, garip sesler çıkartan tekir ve ona bön bön bakıp duran benim yavrucak... Bir defasında korkup kucağıma atlamıştı.

.....

Şimdi yavruların karavana saati. Anaları onları çoktan terketti, "Ne haliniz varsa görün" dedi. Onlar da bana yaranmaya çalışıyorlar. Eeee... Yalakalık dünyası. Biraz sonra, mikserden geçirilmiş; tavuk suyu, çeşitli sebze ve ekmekten oluşan yemeklerini yiyecekler.

Serçeler günün son turlarını atıyor. Kumrular koca çamlara tünemeye hazırlanıyor. Deniz kırlangıçları son birkaç dalışın peşinde.

Gün, batımda pek ivecen.

Şimdilik, balıkçılın, karabatak sürüsünün, flamingo kolonisinin, ne güneşin rengi umurunda, ne yavru kediler, serçeler, deniz kırlangıçları ne de ben...

Benim de umurumda değil !!!...

.....

Selam olsun, Orhan Veli'nin "Bir elinde cımbız/ Bir elinde ayna/ Umurunda mı dünya?" dediği kadınlara... Hem selam, hem de helal olsun valla!...

Nerdeydi Allah aşkına, benim şu cımbızla ayna???...

22.11.2011

Şaşıracak Ne Var Bunda?..
Gözyaşlarının Tadı Başka Başka Olur

"Karlı dağların başında
Salkım salkım olan bulut
Saçın çözüp benim için
Yaşın yaşın ağlar mısın?"
Yunus Emre

Hava kurşuni... Bungun... Gök, ağladı ağlayacak... Süzülen birkaç gözyaşı damlası, benimkilere karıştı, dudaklarımın kenarında buluştu. Onunkiler tatlı, benimkilerse tuzlu...

Şaşıracak ne var bunda? Gözyaşlarının tadı başka başka olur.

Meşeler, son palamutlarını da atmışlar. Alakargaların, sincapların, farelerin ve köstebeklerin kışlık kilerlerini doldurmuştur şimdi palamutlar... Kahverengi kabuklarından sıyrılıp, kargaların ve kemirgenlerin ağzından kurtulan pelitler, çimlenmeye bile durmuşlardır belki...

Biliyor muydun? Meşeler akıllıdır. Doğum kontrolü uygular; meyvesini esirgeyerek, soyunun güçlülüğünü özenle korur. Üç dört yılda bir meyve verir. Öyle her yıl doğurup durmaz. Çünkü, her yıl meyve verirse, hızla ve aynı anda çok sayıda üreyen kemirgenler, palamutları tüketiverirler. Meşe, bunu bilir, onların sayılarını izleyerek meyveye durur, dengeyi korur.

Biliyor muydun? Meşeler, çok güçlüdür. Kökleri, toprağın derinlerine iner ve yayılır. Meşenin bu derinliğe doğru dalışını ve çeperlere açılımını aynı esirgemezlikle kucaklar toprak... Ve ağaç, büyük bir güvenle birleşir toprakla. Güven duymadığı peliti, toprak istemez; pelit güven duymazsa, sereserpe veremez kendini toprağa.

Söyler misin bana meşe? Yani rica etsem... Belki yalvarmaktan bile gocunmam. Söyler misin bana tılsımını?

Bak... Yürümüyorum şimdi, kımıldamadan duruyorum.

Bak... Sustu, ayaklarımın altında inleyen kuru yaprakların... Seni dinliyorum can kulağımla...

Söyler misin? Güven, bu aşkın neresinde? Peki aşk, güvenin neresinde? Ve sevgi nerede?

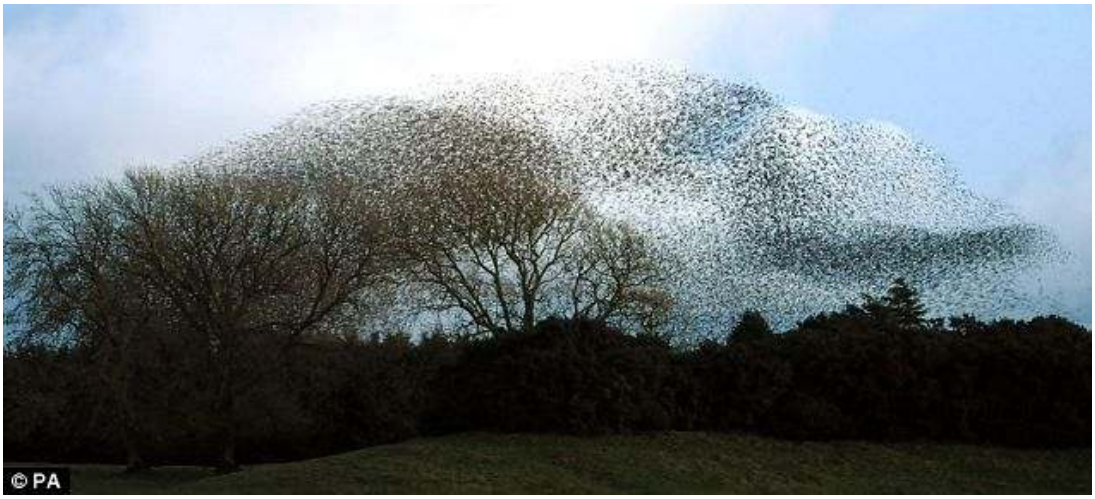
Söyler misin meşe? Ben ormanın neresindeyim, hangi yolaktan gitmeliyim evime?

Söyler misin?

19.12. 2011

Tek İstekleri Konaklamak ve Doyunmaktı... Oysa...

HABERLER... Yanmaz, tutuşmaz,
ıslanmaz, yaralanmaz, acımaz.
HABERLER, narkotiktir.

Sığırcık sürüsü

Öğleni bulan kahvaltı saatimde, tek lüksüm olan çay keyfine gömülmüşken, bu klavye, gazeteleri dolaşır, Facebook'a göz atar.

Bu sabah, "Acıyı bal eyle"diğimiz dostlarımdan Selami'nin haberiyle allak bullak oldum. Selami, hayvan dostudur, onların dillerinden anlar. Belli ki onun da canı çok yanmış.

Haberi kendisi kaleme almıştı. Kaynağını rica ettim. Sabah erken haberlerinde TV'de dinlediğini yazdı.

Akşama kadar, sevimli sevimsiz, doğru yanlış bin bir iş ve düşünceyle uğraştım.

"Umurunda mı dünya?" demeye kararlıydım ya sözüm ona...

Saçımı boyadım, makyaj yaptım, şöyle güzelce giyinip kendime caka sattım. Aynadaki arkadaş, dilini çıkardı yüzüme karşı. Terbiyesiz !... Garip el hareketleri yaptı bir de... İade ettim, arkamı dönüverdim.

Ne yaptıysam haberi aklımdan çıkaramadım. Hatta bir ara tekrar uyumuşum. Ondan kaçmaktan yorgun düşmüş olmalıyım ya da miskinlik...

Bu kez düşümde gördüm onları.

Göğün güneşten yoksunluğuna, griliğine aldırmıyorlardı. Kahverengi, siyah üzerine minik benekleri aşağıdan görünmese de, koşturan füme renkli bir bulut olmuşlardı. Belli ki konaklayacakları, doyunacakları bir yer arıyorlardı. Öylesine özgür, birbirlerini terketmeden, gerektiğinde ağırlaşıp bekleyerek dolaşıyordu göklerde bu minicik bireylerin oluşturduğu bulut.

Bir yer bulmuş olmalılar... Yavaşça çöktü o füme bulut. Gözden yitti, gitti...

Gelirler mi diye bekledim. Bir sigara yaktım. Gelmediler. Sonra gece oldu.

Biliyorum uykudayım. Hangi aşamasındayım, bilmiyorum ama uyuyorum.

Birden ateş bastı her yanımı. Yanıyorum. Cayır cayır, cayır cayır yanıyorum ve kimse yok. Kızıl yalımlar sarmış her yanımı. Kollarımla ellerimle savuruyorum yalımları. Savurdukça, kollarımı ellerimi, her yanımı yalayıp tutuşturuyor yalımlar. Yanıyorum… cayır cayır yanıyorum.

Fırlamışım. “Bir duş iyi gelir” diyorum.

Gelmedi.

.....

Şimdi saat 01:45. Yeni bir güne döndü akrep ve yelkovan.
Fırlattım cımbızla aynayı, oturdum klavyenin başına.

Aradım, haberin kaynağına ulaştım. Yine yandım kavruldum, ateşin birazını sizlere fırlatırsam rahatlayacağımı düşündüm. Hoş görün artık. “Dostluk kötü günde belli olur” derler ya... Bir kez daha sınayalım bakalım.

“Kendim için istiyorsam, namerdim” diyerek ikiyüzlülük yapmayacağım. Kendim için istiyorum. Çünkü sen, ben’sin; ben sen’im ey insan! Hep birlikte göklerin mavi, gri bulutlarıyız.

Hep birlikte; su, toprak, gök, mineral, bitki ve ağaç ve siyanür ve benzin ve ateşiz... Akıl almaz, kan dökücü silahlarız biz... Bebeleri bile gözümüz görmez... Kör, sağır ve dilsiz oluveririz çoğu kez.

BİZ İNSANIZ...

Hep birlikte, Yozgat/Yerköy’ün insanları, çayırları, sazlıklarıyız...

Madimak oteliyiz biz..

Benzini döken, kibriti çakanız...

İnsanları ve sığırcıkları kızıl yalımlarda yok edenleriz...

BİZ, İNSANIZ!... CANİ ve HAİN!...VAHŞET SÖZCÜĞÜ, YETMEZ OLDU BÖYLE YÜKSEK BECERİLERİMİZİ TANIMLAMAYA...

BİZ İNSANIZ !... ECCO HOMO !... HOMO SAPİENS!...

.....

HABER :
(Onlar, 19-22 cm boylarında, 94 gram ağırlığındadır. Minicik yumurtaları, mavi ve beyaz renktedir/ V.SEVİL)

Her yıl aynı vakitlerde aynı yere gelerek en az iki ay konaklayan sığırcık sürüsünden rahatsız olan mahalleli, kuşların konakladığı sazlığı ateşe vererek kurtulmak istedi.

Kısa sürede büyüyen yangın sonrasında olay yerine gelen itfaiye ise yaşanan bu katliama müdahale etmedi.

Yangının çevreye yayılmamasını engelleyen ekipler yanan kuşları söndürmek için çaba sarf etmeyince ortaya katliamları anımsatan bir sahne çıktı.

1)http://tvarsivi.com/yozgatta-sigircik-suruleri-topluca-yakildi-24-12-2011-izle-i_2011120688931.html
2) http://www.kamupersonel.com/son-dakika/12/22/2011/rahatsiz-oldular-katliam-yaptilar.htlm

.....

HABERLER... Yanmaz, tutuşmaz, ıslanmaz, yaralanmaz, acımaz.

HABERLER, narkotiktir.

.....

Bilgi:
Sığırcık kuşu
Fiziksel özellikleri:
Yaklaşık 19-22 cm boylarında, 94 gram ağırlığında bir kuştur. Yazları vücutları tamamen yeşil-mor ışıltılı siyah, kışları özellikle baş ve vücudün alt taraflarında belirgin beyaz beneklidir. Gaga sarı, ayaklar kırmızı renklidir. Genç kuşlar kahverengidir.

Yaşam şekli:
Ülkemizin her tarafında her mevsim görülen yerli kuşlardır. Ormanlık ve ağaçlık olan heryerde rastlanırlar. Göç mevsimlerinde bazı bölgelere ve ağaçlara yüzlercesi birden konar.

Böceklerle, bazen meyve ve tohumlarla beslenirler.
Yuvalarını kovuklara ve duvar deliklerine sap ve kökler kullanarak yaparlar. 4-7 yumurta bırakırlar. Kuluçka süreleri 12-13 gün, yavruların uçma süresi 14-17 gündür.

Ötüşleri "çirr-spett" şeklindedir

(Wikipedi)

.....

BİLGİ... Bilgi nedir?

SEVGİ... Sevgi nedir? Ben sizi niçin seviyorum ?

26. 12. 2011

Belleğim... Gaddar belleği benim!..
Zalim belleğim!...

Güneş var ama ben üşüyorum, çok üşüyorum.

Görsel: İsmail Çoban
Çorum Katliamı Adlı Çalışmadan Bir Kesit

Sizin de içinizi boğucu bir duman kaplar mı zaman zaman? Bunun, yoğun sisli, yağdı yağacak, sıkıcı bir gökyüzüne benzer mi yüreğiniz?

Benim yüreğim ve aklım uzun süredir bu halde. "Ağla ağla, açılırsın" derler ya... Ben de "Yaz yaz, açılırsın" diyorum ama dinleyen yok.

Fırsat buldukça alıp başımı yürüyorum uzun uzun...

Bugün, Uludağ'ın ötelerinden kopup Samanlı Dağları'nı aşarak gelen esinti, Marmara'nın nemiyle buluşuyor yüzümde. Prens Adaları uzak, buğulu bir görsellik. Yarımca ve Derince'nin bu kıyıya bakan yeşilliği çoktan kaybolup gitti. Ucuz akılların, ucuz zevklerin binaya dönüşmüş müteahhit beyazlığı yansımakta.

Yaban ateştopları, turuncu ve kırmızı arasında kararsız. Aşılıların renkleri netleşmiş. İnsan eli, turuncuyu turuncu, kırmızıyı kırmızı yapmış. Akçaağaçlar akçalıktan çıkmış, kuru dalları sallanıyor şimdi. Kış otları ve çamlar, yeşilde inatçı.

Kuru yapraklar mı hışırdıyor ayaklarımın altında, Uludere'deki otuz beş çocuğun iniltisi mi duyduğum?

Üç katlı evler, kar altında naylon çadırlara dönüşür mü? Ya da asfalt yoldaki arabalar, çocukların bindiği kızaklara dönüşür mü?

Güneş var ama ben üşüyorum, çok üşüyorum.

Kötü ve acımasız belleğim. Politikacı belleğine, medya belleğine dönüşmesini istediğim gaddar belleğim...
Ahhh, zalim belleğim benim.

.....

Eve dönüyorum.

Yazmayacağım. Neyi yazayım ki? Niye yazayım? Kaç kişi okur, kaç kişi anlar belleğimin bana ettiklerini? Hem her yerde yazılıp çiziliyor, kimin umurunda?

Facebook'u açıyorum. Uzun süreli gözlemlerden sonra face geyiklerini öğrendim galiba. Bir süre, sanal sanal zaman geçirmek iyi geliyor. İyi geliyorsa, gülüyorsam kırk yılda bir, hoşbuldum valla... Yalnızlıklar yurduna hoşbuldum... "Hoşbuldum anasını satayım!" değil tabi... Satmasam iyi olur ama Sophie'nin seçimi gibi bir seçim yapacaksam, babasını satmayı yeğlerim doğrusu.

Bu bir öykü mü? Değil elbette… Öykü olsa ne olur, olmasa ne olur?

05.01.2012

Ben Ölürken

Federico Garcia Lorca'nın:
"ANIŞ

Ben ölünce
gömün gitarımla beni
kumlara.

Ben ölünce,
portakallarla
naneler arasına.

Ben ölünce
gömün isterseniz
rüzgâr gülüne.

Ölünce ben!" şiirinden esinlenerek.

Görsel: Günah/İsmail Çoban

Ben ölürken, yatağımda olmalıyım. Kendi diktiğim, toz mavisi çarşafımın ve yastıklarımın üstünde… Mavi pikemi örtsünler üzerime. Mavi bir gecelik giymeliyim maviliğe mavi mavi akarken.

Ben ölürken, yatağımın yanında bir koltuk olmalı. Bir el tutmalı yavaş yavaş soğuyan sağ elimi. Sol elimi, o elin üstüne koymalıyım, sıcak su akıntılarıyla yunup yıkanmalıyım. İlk kez ısınmalıyım, öyle sıcak, öyle sıcak, öylesine sıcacık…

Ben ölürken, bir çift güzel göz bakmalı gözlerime, rengi ne olursa olsun, buğusu kendisinde saklı. Dudakların titreyişini gizleyen bir gülümseme görmeliyim bir de… Titreyişin saklandığını bilmeden bakmalıyım feri sönmekte olan gözlerimle. İşte, o tebessümü götürmeliyim maviliğe mavi mavi akarken…

Ben ölürken, biri okşamalı azalmış saçlarımı. Ateşi, başımı yakmalı, yakmalı, yakmalı…

Ben ölürken, vücudum soğumaya durmuşken iyice, sırtımı dönebilmeliyim yavaşça, yokluğun resmini saklamak için. Bilmeliyim ki yalnızca ve yalnızca masmavi bir sevgi değecek sırtıma.

Ölürken, işte böyle ölmeliyim ben. Soğurken ısınarak, ısınırken soğuyarak. Ölürken, yaşayarak ölmeliyim ben. Yaşarken hep öldüğüm için. Böyle ölmeliyim.

01.07.2012

Sadakat

"O sabah, her zamanki gibi,
birbirlerine sabah kurlarını yapmışlar."

Bir yerlerde okumuş ya da bir yerlerden duymuştum, sadakatin sembolüymüş.

Kendisiyle on altı yıl önce Cunda'da tanıştım. Bir tezgâhın üzerine, minicik, tırtıklı gövdesini sermiş yatıyordu. Küçücük "kısrak başı"nı, "Akdeniz'e" değil de, hemen yanındaki denizyıldızlarına, büyücek şeytanminarelerine, denizkestanelerine, omurgasızları içinde taşıyan kabuklara çevirmişti. 14-15 cm boyundaydı. Hafif pırtlak gözleriyle, tek başına, onlara öylece bakıyordu.

Onu aldım, eve getirdim. Bir misinaya bağlayarak bir tablonun ardından duvara sarkıttım. O gün bugündür yeri değişmedi, orada durur.

Evde, benden başka ona her gün bakan var mıydı bilmem. Sanmıyorum. Ama biz, her gün bakışır dururuz hâlâ.

Bilinçdışımda birikmiş, sürekli kovulmaya mahkûm ettiğim, nedensizmiş gibi görünen kuşkular mıydı beni ona çeken yoksa duruşundaki zarafet miydi? Bilmiyorum.

.....

Denizatı, Hippocampus türünden bir balık. Tropikal ve ılıman sularda yaşar. Bazıları çok saydam olur, görünmez. Benimki kahverengi. Üstüne atılan cila matlığını gidermiş.

Çin'de fiziksel hastalıklarda, şifa amaçlı kullanılmaktaymış. Sadakati nedeniyle ruhsal şifa ummak kimin aklına gelmiş, bilmiyorum. Bizde ise her değerli varlığımız gibi dışsatım amaçlı talan edildiğinden neredeyse türü tükenmek üzereymiş.

Biliyor musunuz ? Denizatı ve yılaniğnesi, bugüne değin bilinen türler içinde erkek gebeliğinin görüldüğü tek tür ve tek eşli yaşayan az sayıdaki canlı türlerinden.

.....

Benim, denizatımla "bakışır dururuz" dediğime bakmayın. Söyleştiğimiz, dertleştiğimiz de oldu bunca yıllık birlikteliğimizde.

Benim denizatım, erkekmiş. Ergenlikten çıkar çıkmaz, gönlünü bir dişiye kaptırmış, büyük umutlarla yaşamı paylaşmaya başlamışlar.

O sabah, her zamanki gibi, birbirlerine sabah kurlarını yapmışlar. Dokunmuşlar, başlarını tokuşturmuşlar, kuyruklarını değdirmişler, dolamışlar. Sonra yiyeceklerini aramak için ayrılmışlar. Esmer, kırmızı suyosunlarının arasında dalgalanıp tutam tutam yemişler. Küçük karideslerin tadına bakmışlar.

Akşam olmuş. Tinleri ve bedenleri, birbirini istemiş. Dolamışlar kuyruklarını birbirlerine. Dişi, uzun bir borucuğa benzeyen üreme organını, erkeğin kesesine değdirmiş, akıtmış yumurtalarını.

Ertesi sabah, yine kur yapmışlar birbirlerine, sevgiyle ayrılmışlar doyunmak için. Gün bitiminde kavuşmanın sabırsızlığıyla vedalaşmışlar.

Akşama doğru beklemiş durmuş dişisini benim denizatı. İyice kararmadan sular, aramaya koyulmuş. Kırmızı, esmer alglerin mercanların kabukluların arasında dolanıp durmuş. Bulamamış sevgili eşini. Ne ertesi sabah ne de daha sonra... Ya şiddetli dalgalarda tutunamayıp yok olurlar ya da avcıların eline düşerler, telef olurlarmış.

Denizatları, tek eşlidir dedik ya... Başkasıyla birlikteliği olanaksızmış, ne tininin ne de bedeninin böyle bir gereksinimi varmış. Sabah akşam, birbirlerine karşı, aksatmadan aşklarını dillendirmenin ve tüm gün birbirlerini düşünmenin sonucu olduğunu söylemişti.

Haftalar geçmiş. Kesesi şiştikçe şişiyormuş bizimkinin. Günü geldiğinde, tepişen yavrularını salıvermiş suya. Yavrular tıkış tıkış büyümekten iyice sıkıldıkları için dağılmışlar dört bir yana. Özgür, mutlu, umutlu... Dalgalanmışlar sularda.

Gözleri yaşlarla dolu baba, gururla bakmış arkalarından. Onlar, iyice uzaklaşınca görevini yerine getirmiş, genetik töre böyleymiş çünkü. Kırmızı bir denizyosunun yaprağına dolamış başını, dolamış, dolamış, dolamış…

07.01.2012

Kassandra'nın Güncel Kehaneti

Ve lanetler olsundu savaşa doymayan Ares'e...

Troyalı Priamos'un kızı Kassandra, mermer sedirindeki döşeğinden fırladı. Ak bedeni ve kömür karası saçları, Troya'nın üç denizden gelen nemiyle mi sırılsıklamdı yoksa korkunun kara, uzun, yırtıcı ellerinden akıttığı ter miydi bedenine bulaşan?

Hızla Troya'nın dar sokaklarına attı kendini koşa koşa, Aigeus'un dondurucu sularına bıraktı bedenini. Arınmalıydı çabucak. Daha şafak yüzünü okşamadan böyle uyanması hiç de hayra alamet değildi.

Bedenini kurulamadı. Soğuk sular iyice üşütsün, diriltsin istedi, yüreğinden fışkıran kızıl lavlar belki böyle sönecekti.

Göğe çevirdi kara gözlerini. İnanamadı gördüklerine. Karaya kesmişti gökyüzü, kapkaraydı. Kan yüklü bulutlar tomurcuklanmıştı dört bir yanda, sanki yağmura durmuştu kanlı bulutlar ve hızla büyüyor, çoğalıyordu.

Alakargaların akı da karası da görünmez olmuş, al'a kesmişti tümden tüyleri. Ak martılar, ak güvercinler al'a kesmişti; sokaklar, evler, ağaçlar... Kıpkızıldı Kassandra'nın dünyası, kıpkızıl...

Troya'nın sessizliğini, çok uzaklardan, sanki ta Küçük Asya'nın doğusundan, güneydoğusundan, güneyinden gelen savaş davullarının sesi bozuyordu. Araba tekerleklerinin takırtısı, kalkanların ve mızrakların şakırtısı doluyordu kulaklarına. Sesleri, delirmiş fırtınalar getiriyordu uğultular halinde. Kulakları, beyni zonkluyordu. Büyük denizlerde, büyük büyük gemiler görüyordu.

"Çıldırıyorum galiba, çıldırıyorum." dedi Kassandra. Elleriyle kulaklarını tıkadı, gözlerini açıp kapayıp, açıp kapayıp sarayın yolunu buldu; babası Kral Priamos'un dizlerine kapandı, duyduklarını, gördüklerini anlattı.

İnanmadı babası. "Hava güneşli ve durgun kızım, nerden çıkarıyorsun bunları?" dedi. "Bak baba!" dedi Kassandra.
"Bak, tüm Küçük Asya'nın hayvanlarına ve insanlarına bak, işte böyle paramparçai Ne haldeler gör baba, gör!" dedi. Odasından getirip Guernica'yı gösterdi babasına. İnanmadı Priamos. Tüm tanrılar adına yemin ettiyse de Kassandra, inanmadı Priamos.

Kassandra, annesine, kızkardeşi Helenon'a, ağabeyleri Hektor ve Paris'e, sonra arkadaşlarına ve en son Troya sokaklarına koşup halkına anlattı durumu, korkuya bulanmış çığlıklarla, kara gözleri kocaman. "Birlik olalım, bir şeyler yapalım, tehlike yok oluşumuzu imliyor !" dedi. "Yaklaşıyorlar, şunun şurasında iki Boğaz var aramızda." Kimse istifini bozmadı. Kimi alay etti, kimi bön bön baktı. Her zamanki gibi kimse inanmadı ona.

Güzelim Kassandra, dönüp evine, mermerdeki döşeğine kapandı. Ağladı, ağladı, ağladı... Kırmızı köpüklü şelaleler aktı güzel kara gözlerinden. Gözleri yakıcı allara büründü.

Bir kez daha lanet etti, Apollon'la karşılaştığı güne. Kehanet gücünü vermişti de, bedenini ona vermediği için, inandırıcılık gücünü, kâhin-rahibe olmasını esirgemiş, Kassandra'yı süregen acılarla yaşamaya mahkum etmişti. Lanetler olsundu Apollon'a. Lanetler olsundu…

Ve lanetler olsundu savaşa doymayan Ares'e...

Ereşkigal'in kardeşi İştar'a, İnnina'ya, Animitu ve Aştar'a...(*)

Lanetler olsun!... Lanetler olsun!... Lanetler olsun!...

.....

Akşam bana geldi Kassandra. Keramik kupalarımızda kırmızı, sıcak şaraplarımızı yudumlarken anlattı bunları. "Topla kafanı yaz, belki duyurursun" dedi.

Yazdım.

.....

(*)İştar: Mezopotamya'da savaş tanrıçası ve cehennem tanrıçası Ereşkigal'in kardeşi.
İnnina: Sümerler'de savaş tanrıçası
Annimitu: Babil'de savaş tanrıçası
Aştar: Fenike'de savaş tanrıçası
(O zamanlar, kadınlar, erkteki güçlerini tamamen yitirmemişlerdi. Savaş kararını, erkte olanların cinsiyeti belirlemez değil mi?...)

11.01.2012

Çocukların Çığlığından Göklerin Tılsımına

"Öldük, ölümden bir şeyler umarak.
Bir büyük boşlukta bozuldu büyü.
Nasıl hatırlamazsın o türküyü,
Gök parçası, dal demeti, kuş tüyü"
C.S.Tarancı

Görsel: Thierry Naiglin

Çığlık çığlığa çocuk seslerini duyunca kalktı, elindeki kitabı bırakıp pencereye yöneldi. Camı açar açmaz, alt pervazda birikmiş karların bir

kısmı halıya düştü. Kar soğuğu yüzüne vurdu. Olsun, biraz hava almış olurdu. Çocukları izlemeye başladı.

Kar yağışı ve soğuk yüzünden, günlerdir evden çıkmıyordu. Aslında çok uzun zamandır, diğer günlerde de zorunluluk olmadıkça evden çıkmak istemezdi. Yaşamın devinimiyle bağları epeyce zayıflamıştı. Çoğulluk içindeki çıkmaz sokaklarla kuşatılmış yalnızlığını daha fazla arttırmaktan kaçar olmuştu. Çevresindeki insanların çoğalmasıyla, kendinde artan maske sayısının ayrımına vardıkça, başkalarının maske çeşitlerini de iyice tanır olmuştu. Bütün bunları taşıyamıyordu.

Şimdi artık tek başınalığının tadını çıkarmaya çalışıyordu. Sorumluluklarının, tekinsiz yalnızlığının getirdiği yüklerin, maskelerin ağırlığından sıyrılmıştı nihayet. Yorgunluğunu atıyordu. Bu hafiflemeyle birlikte, yavaş yavaş yüzüne yerleşmeye çalışan gülümsemeyi, yüz kaslarının gün be gün gerginlikten sıyrılışını izlemeyi seviyordu. Aynaya yaklaşabilmesini, onca yıldan sonra, kendini yeniden var
edişindeki acemiliği savuşturmadaki başarısını, bu ivecen değişimi izlemeyi seviyordu.

Bu baygın, manolya kokulu uyanışın yanısıra, tanılamaktan kaçtığı korkuların depreşmesi, ket vurulmaz bir huzursuzluğa neden oluyordu. Deprem öncesi ısınan yeraltı suları gibi bir sıcaklık, şiddetli bir sarsıntının, belki de patlamanın ayak sesleri sanki. Denetimden uzak, doğasal itimin gücünü duyumsuyordu.

.....

Okuldan dönen çocuklar, sırt çantalarını karların üzerine fırlatmış, kendilerini karların üzerine atıyor, birbirlerine kartopu fırlatıyor, alt alta üst üste boğuşuyor, avazları çıktığı kadar, ne dedikleri anlaşılmaz biçimde haykırıyordu. Erkeklerin sert, haşin oyunlarına ayak uyduramayan kızlar, uzaklaşarak kendi aralarında oyun kurmaya çalışıyor ama erkekler hem kendi aralarında oynuyor hem de kızlara sataşıyor, incecik çocuk çığlıkları birbirine karışıyor, ortalığı inletiyordu.

"Sakın bir daha görmeyeyim, fena olur." dedi annesi. "Kızlar oğlanlarla oynamaz öyle alt alta üst üste" oynanmazmış. Oynamış mıydı, söz dinlemiş miydi? Pek söz de dinlemezdi ama anneye yalan da söylenmezdi ki...

.....

Çocuğun biri, çok çevikti. Diğerlerinin hepsine yetişiyor, kimine kartopu fırlatıyor, kimini yere deviriyor, birinden diğerine atlayıp duruyordu. Diğerleri de sert tepki göstermediğine göre, grubun lideri gibiydi. Arada bir şeyler söylüyor, hepsi kahkahadan kırılıyordu. Bir anda çocuğun birinin kolunu kapıp arkaya doğru öyle bir büktü ki, öteki zavallı avaz avaz bağırdı.

Çocuğun kolu kırılacak diye kadının ödü koptu, var gücüyle "Yapma oğlum!" diye bağırdı. Yaramaz, beklemediği bu çığlıkla çocuğun kolunu bıraktı, sesin geldiği pencereye baktı ve gülerek dilini çıkardı, oyuna döndü. Neyse kol kurtulmuştu ya... Fakat garip bir yüzü vardı yaramazın. Kadın emin olmak için "Bana bak bakayım, neden öyle tehlikeli şeyler yapıyorsun?" diye, tekrar seslendi. Çocuğun bir an gördüğü yüzünü tekrar görmek istiyordu.

Çocuk, kadına doğru döndü. Gülmekle sırıtmak arasında ikircimlenen bir ifadeyle yine dilini çıkardı. Bu kez, çocuğun yüzünü iyice gördü kadın. Ama bu bir çocuk yüzü değildi ki... Yetişkin bir erkek yüzüydü. Tanıştığı ara sıra haberleştiği, uzaklardaki bir erkek yüzü. Sonra, çocuk bedeninde böyle bir yüz?

Pencere kenarındaki mermerden bir avuç kar aldı, topakladı, yanaklarında, alnında gezdirdi; soğuk, fena halde ürpertti. Düş ya da sanrı değildi demek ki... Bir sigara yakmalıydı. Arkasını döndü.

Pattt... Pattt... Pattt... Ensesinden içeri küçük bir buz parçası.

Başında patlayan kartopları dağıldı, halıya saçıldı. Artık şu çocuğa, şöyle bir görünmenin zamanı gelmişti. Geri döndü. Dönerken birden, bileğinde bir acı hissetti, aynı anda da bir el ve kol gördü, çekiştiriliyordu, düşecek gibi yanlamıştı ama düşmüyordu. Ne oldu? Nasıl oldu?

Pencerenin dışında, boşlukta buldu kendini. Bileğinden tutup hızla çeken, yetişkin eli, yetişkin koluydu ama tam omza gelince yaramaz çocuğun çocuk gövdesine bağlanıyor, birlikte, atıştıran karın altında, boşlukta yükseliyorlardı.

Yetişkin eli, kolu, yüzü, ama çocuk gövdesi... Neler oluyordu?

“Öldük ölümden bir şeyler umarak/ Bir büyük boşlukta bozuldu büyü” dizeleri aklına düştü. Hep ayakta ölmek istemişti. Eli ayağı tutarken. Ama uçarak ölmek hiç aklına gelmemişti. Böylesi çok daha güzeldi. Büyü bozuluyor muydu, yapılıyor muydu?

“Kimsin, nesin, nereye gidiyoruz?” dedi şaşkın şaşkın.

“Yine soru sormaya başlama” dedi, bileğine yapışıp göğe yükselten canlı/çocuk/adam/Azrail, her kimse... Azarlar gibi değil de sanki alaycı bir sesle... Yo, çocuk sesi değil.

—Ne o korkuyor musun, diye sordu.

—Hayır, korkmuyorum, korkmuyorum da anlayamadım, nasıl, kim, nereye? Şaşırdım... Neler oluyor?

—Biraz çabala, bir kez olsun bir şeyi anlamaya çalışma, anlayamazsın, bırak kendini, rahat yükselelim.

—İyi, güzel ama yerçekimine ne oldu? Gökçekimi vardı da ben mi bilmiyordum ?

—Ne dedim, soru yok. Yalnızca korkma. Bak neler göreceksin. Bu kez, alay yoktu sesin tınısında. Sanki şefkat mi titreşiyordu ?

Yükseliyorlardı... Uçuyorlardı... Dans eden milyonlarca kar tanecikleri arasında ve üşümeden.

Kar yüklü morca bulutlara vardılar. Birbirine benzemez, milyarca bembeyaz, altıgen tanecik ayrıştı, onları okşayarak selama durdu... Milyonlarca, yumuşacık inci dizisi... Aralarından geçtiler neşeyle ve saygıyla, yükseldiler, yükseldiler...

Çocuk büyüyor, vücudu oranlarını buluyordu.

Güneş, alacakaranlığını bırakıp gitmişti. Mars, yüzünün yarısını saklayan Ay’ın peşine düşmüştü. Bu zamanlarda, hep böyle yapar, Ay’a iyice yaklaşırdı. İkisi de göz kırptı, bu garip kuşlara. Onlar da gülerek selamladılar, bu kadim, vuslatsız aşıkları.

Hava burada sıcak mıydı, uçuşun ısıtışı mıydı ? Isınıyordu. Bileğini tutan her kimse, yeryüzüne aitse eğer, o da ısınıyor olmalıydı. Bilemezdi ki...

—Ardına bakma sakın, büyü bozulur, dedi gizemli “çocuk adam” ya da her kimse.

Bakmadı. Ardı umurunda değildi. Göklerin tılsımı çağırıyordu onu. Biri bileğini yakalamıştı, o da yükseliyordu işte.

Yükseliyordu.

11.02.2012

Delişmen Bahar, Geldi İşte

Bahar geldi, doğa coştu.
Ama toprakta kuru kalan,
yeşermeyen yerler de var.
Çiçeklerin açmadığı.

Bahar tüm renklerini, kokularını, seslerini topladı geldi yine.

Dağlarda eriyen karların suları, Geyikdere eteklerindeki caddelerin mazgallarında şarıldıyor.

Meyve ağaçları çiçeğe durdu. Meyveler, çiçeklerin çanak yapraklı rahminde tepinen fetüs sanki. Kokuları çığlıklarını yayıyor ortalığa, duyuyorum.

Meşelerin yaprakları, yumuk, pembemsi tomurcuklardan, tırtıklı yeşil yapraklara dönüşmekte yavaş yavaş.

Sokaklardaki dişi kedilerin karnı şişmeye başladı. Kimbilir kaç erkekten aldıkları genlerle, renk renk, minicik, melez melez yavrular sunacak doğaya.

Minicik, tüysüz yavrularını saklayacak yerler arayacaklar yine. Baş düşmanları babaları olacak çünkü. Anne, yavrusuz kalınca, çabucak yeniden çiftleşmeye hazırlansın diye, buldular mı boğacaklar yavruları. Anneler, köşe bucak saklayıp koruyacak bebeleri. Bebeler, yürüyüp kendi başlarına avlanmayı öğrenene kadar, herkesten, her şeyden saklayacak anne. Güvendiği biriyseniz bile, sürekli yol değiştirerek yanıltacak sizi. Yerlerini öğrenmenizi istemeyecek. Önce, belirli saatte, belirli güvenli yerlerde eğitecek onları. Yürümeyi, koşmayı, kaçmayı, avlanmayı öğrenecekler. Sonra alıp başını gidecek anne. "Başınızın çaresine bakın, benim de bir yaşamım var." diyecek.

Kapkara karga yavruları... Yerdeki tohumlardan dallara, yine yerlere, yine dallara...

Serçeler... Kışı atlatmanın mutluluğuyla uçuşmakta hepsi.

Küçücük renkli sakalar... Geveze şeyler. Şakımaz onlar. Vik vuik viuk, cik ciuk cik, vuik vik ciuk, viuk cik vik... Durmadan dedikodu mu yapıyorlar ne?

Rengârenk, irice arıkuşları... Güzelliklerinin bilincindeler. Çok afililer...

Saksağanlar da pek konuşkandır. İnsanlarla ve kedilerle dalga geçmeye bayılırlar. Kedileri peşlerinden koşturup delirtmeye bayılırlar.

Kelebekler, buralarda havanın biraz daha ısınmasını bekliyor olmalı. Henüz ortada yoklar.

Özgür, delişmen kır çiçekleri de fışkırdı, yeşil bahar otlarının arasından.

Katmer katmer yapraklı sütleğenler, gül taklidi yapsalar da hep yeşil kalacaklar. Yazık. Oysa nasıl hevesle öykünüyorlar güle.

Sarıyla cilalanmış yapraklarıyla saçkıranlar...

Topluiğne başlı beyaz çiçekleri, ince uzun boyunlarıyla salınan çobançantaları, maviş mügeler, sapsarı lahana çiçekleri, mor mor çiçeklerinden bal akıtan ballıbabalar, morun lacivertle karıştığı araptaşakları, unutmabeniler...

Papatyalar, öküz gözleri... Bezelye çiçekleri... Mor ebegümeci çiçekleri... Biberiyelerin, arılarca pek leziz bulunan mor çiçekleri...

Gelincikler elbette... Çocukken topladığımız, annemizin şurup yaptığı, kara göbekli kıpkırmızı gelincikler...

Dört yapraklı yonca arasak mı acaba?

Börtü böcek, çiçek, ağaç, kuş aşka durdu.

Bahar geldi, doğa coştu. Ama toprakta kuru kalan, yeşermeyen yerler de var. Çiçeklerin açmadığı.

13.04.2012

Düşselin Gerçeğinde, Gerçeğin Düşselliğinde

Ahhh Lilith!...
Canım kadın...
Asilerin en güzeli...
Ne Adem anladı seni,
ne Havva...
Ne de Tanrı...
Anlasalardı eğer, ah bir anlasalardı...

Gün'ün hızla solan benzi, karanlığın kapkara pençesiyle örtülüverdi.

Tenine, uykunun, otacı, sevecen, müşfik, korkunç, ağır, delirtici parmakları dokundu önce, sonra kolları, bedenini sımsıkı sardı. O, karşı koyamadı. Artık tutsaktı.

Korkularının cangılında, tekinsiz derinliklere doğru yürüyordu. Dört bir yanı, öbek öbek ateşlerle çevriliydi.

Yükselen kıpkızıl yalımların sivri uçlu dilleri, yılanların kıvraklığıyla göğü deliyor; yükseliyor, yükseliyordu.

Ateş öbeklerinin çevresini saran ulu ulu ağaçlar, başlarını sallayarak garip uğultularla ağlıyordu.

Gözleri faltaşı, ağzı yarı aralık, öylece kalakaldı.

Birdenbire… Evet, birdenbire…

Yüzü insan suretine bürünmüş, vücutlarında ise insanlardan esinti taşıyan biçimsizlikleriyle, ecinniler, melekler, şeytanlar…

Nice tekinsiz yaratık, ormanın derinliklerinden çıkageldi. Müzikleri, şarkıları, dansları ve rengârenk giysileriyle…

Kimilerinin yüzünde masklar, maskeler vardı. Ellerinde süslü asalar ve çalgılar…

Bir karnaval, bir şölen, belki de bir ritüel…

Sesler kulaklarını dolduruyor, zorluyor, derinlerden gelen bir uğultu oluşturuyordu.

Onca sesin içinden bir ses, sanki tümünü kenara ayırıp bir yer açtı kendine, geldi kulağına girdi, içine aktı. Adını ünlüyordu bu ses. Yumuşak, derin, sevgi ve şefkatin sarmalında şehvetin belli belirsiz soluğunu üfleyen bir ses.

Ortama aykırı bu sesi, duymak istemedi önce. Korktu. Çok korktu yine. Ne ki o ses, ince bir burgu gibi kulağından geçip gidiyor, derinliklerine ulaşıyordu, önleyemiyordu onu.

Kumlara gömülmüş istiridyeler kıpırdadı, en derinlerindeki içdenizin dibinde. İstiridyelerin açılan kabuklarının sessiz çığlığını duydu içinde. Kumlar kabardı.

Resiflerde iskeletleşmiş mercanlar kıpır kıpır oldu, dirildi.

Dalgaların hafif hafif salınımını duyumsadı. Elvan elvan balıklar, dansa kalktı aniden.

Ses, onun adı oldu; adı, ses oldu; mercanlara, balıklara, istiridyelere değdi. Aşka geldi istiridyeler, iri iri inci döktü döküm döküm.

Düşünde, bu düşü düşündü. Daha önce görmüş müydü?... Görmüş de unutmuş muydu?... Anımsamadı.

Oysa içindeki içdenizi biliyordu. Hatta zamanın hoyrat sarmalında nasıl oluştuğunu, derinleştiğini de biliyordu, korkuyla, acılı bir vazgeçişin boyunduruğunda izlemişti olan biteni.

Sonra da tsunamilerin oluşmasından, o içdenizinin taşmasından da çok korkmuştu. Dalgalar, onu alıp götürseydi, umurunda değildi ama ya yakınlarına, çevreye zararıyla nasıl baş ederdi? Onlar, ne denizden, ne de nasıl oluştuğundan haberdardı. Belki de büyük cesaretle alalanmış ahmakça korkulardı, korkuları. Belki de haklı korkulardı. Ama öyleydi işte. Kim, kendini var eden öncelliğin eksik gedik kodlarından kendini tamamen kurtarmış ki…

Belki de bütün bunlar aklanma çabalarıydı. Belki bilemediği, bir başka türlü bencilliğin izdüşümüydü. Kim bilebilir ki kendi derinliğini?

Sonuçta, o içdeniz oluşmuştu. Artık, belki ahmakça, belki haklı korkularının itimiyle, dış rüzgârların yıkıcı dalgalarına karşı korumalıydı içdenizini. Nice emek harcamış, nice kendinden vazgeçişler yaşamıştı o yapay, güçlü setleri oluşturmak için.

Ama şimdi, onca onca zaman sonra… Şu garip karnavalın, şölenin ya da ritüelin bir yerinden kopup gelen, rüzgârlaşan şu ılık nefes, işte şu ses…

Korkuların bitimsiz burgacındayken, artık karşı konulmazcasına çağıran şu ses…

Görkemli bir davet ve ürkek bir icabet…

Korkularını var gücüyle geriye geriye çeken bu ses ve kendinin inatla ona doğru atılan, dizginlenmez adımları…

O müthiş, ezici, kahredici yerleşik direncinin, güneşte kalmış tereyağı gibi eriyişi sonra… Bitişi, tükenişi…

Ses; el oldu, değdi tene bir kez.

Ses; kol oldu, sardı tini bir kez.

Ses; urağan oldu, dev dalgalar oluşturdu, tüm setleri yıktı.

Ses; upuzun bir ırmak oldu, aktı o içdenize, aktı, aktı…

Deniz; içti ırmağı, içti, içti…

Deniz; ırmak oldu, deniz urağan oldu…

Sonra yükseldiler, yükseldiler…Yer, göğe yükseldi; gök yere indi. Görülmemiş bir medcezir idi… Gökkuşakları, sardı sardı, çözdü çözdü, çözdü çözdü sardı onları.

Tin neredeydi?... Ya beden?

Bu ne amansız, ne yaman bir şahlanıştı…

Varoluşun yok oluşunda, varoluş… Ya da yoklukta varlık, varlıkta yokluk…

Şiddet, şiddet olalı, hiç böyle güleryüzlü, sevimli ve sıcacık olmuş muydu acaba? Abıhayat ile böylesine yunup yıkanmış mıydı?...

İsyan isyan olalı, böylesine gönüllüce bir teslimiyetin dinginliğine bırakmış mıydı kendini?

Ahhh Lilith!... Canım kadın… Asilerin en güzeli… Ne Adem anladı seni, ne Havva… Ne de Tanrı… Anlasalardı eğer, ah bir anlasalardı…

Karnaval, şölen ya da ritüel…

İŞTE BİTTİİİ !!!…(mi?...)

18.06.2012

Gece, Mehtap, Selene, Apollon ve Ben

Gecenin ruhu, kendi sunduğu bu ıssızlıkla,
dinginlikle, erinçle çelişir;
sizi de kendi deliliğine çeker,
kuşkuya, çelişkiye düşürür;
kışkırtır, baştan çıkarır, delirtir.
Vildan Sevil

Görsel: Sandro Boticelli

Midilli'nin, Anadolu'ya bakan doğu kıyılarında, ışıklar yer yer göz kırpıyor. Sanırım, uçaklar için havaalanını imleyen, biraz sonra sönecek olan, geçici, büyücek bir yıldız, yukarda göz kamaştırıyor. Bir uçak yanıp sönen ışıklarıyla alçalmakta.

Sıcak bir poyraz, olanca gücüyle, havanın nemini savurup durdu burada günlerdir. Şimdi, öfkesi geçti, dinginleşti. Böyle havalarda, sabahleyin, Midilli'nin beyaz beyaz evlerini sayabilirsiniz neredeyse. Gece

ise yıldızlar ışıklarını, Midilli üstüne dökerken, o, şimdi gecenin karalığına imrenen, upuzun, girintili çıkıntılı gövdesiyle az uzağımda sereserpe uyumakta.

Harita üzerinde, Midilli'yi kuzeydoğu ucundan tutup Anadolu'ya doğru çekerseniz, Dikili'ye kadar uzanan Anadolu kıyılarına, hiç itiraz etmeden yapışıverir.

Doğanın haşin tarihi, Anadolu kıyılarını, nice depremlerle koparıp almış; küçük parçalara ayırmış, dağıtmış, okyanuslardan akan sularla, bu parçaların aralarını doldurmuş.

Bu adaların hepsi, birbirinden güzeldir. Hepsi, Anadolu gibi, binlerce yıldır, Olimposluların öykülerinden, aynı toprağın destanlarından parçalar anlatır durur.

Gecenin ruhu, kendi sunduğu bu ıssızlıkla, dinginlikle, erinçle çelişir; sizi de kendi deliliğine çeker, kuşkuya, çelişkiye düşürür; kışkırtır, baştan çıkarır, delirtir.

Aniden, Safo'nun şarkıları, lirinin uyumlu, zarif, duygusal tınısı dolar kulağınıza.

"Bir dağ kasırgasının
Meşeleri yere serişi gibi,
Aşk hurdahaş etti kalbimi"
.....
"Ummamam gerekirmiş
Göğü kucaklamayı
İki kolumla birden"

Balkonda, kocaman saksısına kurulmuş ful, tomur tomur, katmer katmer, beyaz çiçeklerinden baygın kokusunu sunar. Hangi parfüm böylesine kıştırtıcıdır ki?

Balkon küpeştelerine dizilmiş, pembe, vişne çürüğü, beyaz, kırmızı, ebruli sakız sardunyaları, pür dikkat şimdi. Yaprağına elin değmeye görsün, çığlıklar atarlar, buram buram sakız kokarsın.

Bu ıssızlığı giyinip, dinginliği ve erinci kuşanıp, deliliğini saklayıp üstüme üstüme gelme gece… Gelme.

Şaşırırım, yolumu sapıtırım, yiter gider, deliririm ben de… Kışkırtma. İnsanım, zayıfım, güçsüzüm.

……

Yolu yok…

Bu gece, sana teslim olacağına, şu alçakgönüllü meze tabağına ve iki kadeh rakıya teslim olsun aklım ve ruhum.

Ne dedin sen, "Veli'nin oğlu, bir garip Orhan Veli"?... Ne dedin?... Burası Ege. Sen Marmara'dasın, Burgaz'dasın. Yolunu mu şaşırdın?...

"İki kadeh yetmez" mi, dedin?

"Rakı şişesinde balık ol" mu diyorsun?

Hayır… Israr etme, olamam Orhan Veli, olamam. Sızar kalırım masa başında, konu komşu şaşar kalır sonra…

Çağrışıma bak şimdi… "garip" deyince, Yunus'un sesini duydum birdenbire. "Bir garip ölmüş diyeler/ Soğuk su ile yuyalar". Sırası mı şimdi?

Gel, iki kadehte el sıkışalım, "Veli'nin oğlu bir garip Orhan Veli". Sonra, var sen git yoluna. "Garip" şiirini orada söyle.

Bu gece, ne dünya ne de memleket meseleleri gelsin benim yanıma.

Bu gece kimse, hiç kimse, kötücül kötücül seslenmesin yıllar öncesinden.

Bu gece, fulün, sardunya yapraklarının kokusuna…

Bu gece, Safo'ya, işte şu, ay indikçe genişleyen, yayılan ışığa…

Bu gece, kınına doldurduğu oklarıyla, buralarda cirit atan Eros'a teslim etmeliyim kendimi.

Oklar, delip geçsin(mi?), yaralarsa yaralasın(mı?), öldürürse öldürsün(mü?) demeliyim.

Önümü ardımı, sağımı solumu, yukarıyı aşağıyı, hiçbir şeyi düşünmemeliyim(mi?).

……..

Ay, böyle ağız dolusu, böyle parlak gülerken…

Selene/Artemis de Ayvalık'ın o minik adalarında dolaşır, Apollon'la buluşurmuş gizlice.

Bafa Göl'ü kıyılarında, Latmos Dağı'ndaki büyük aşkı; şimdi, Olimpiyat Oyunları arasında elli ayın simgesi olan, tam elli kızının babası, çoban Endymion'u aldatıyordu demek ki… Belki de Endymion'u tanımadan önceki aşkıdır Apollon.

Eeee… Tanrı'dır, Tanrıça'dır onlar, zamansız ve ölümsüzdürler. Hikmetlerinden sual olunmaz elbette.

……

Yoookkk… Hayır. Bu saat başı haberler de geçip gitmeli. TV'yi açmayacağım. Açtıkça, kötülük çamurları yağıyor evime… Sırtında kepeneği, elinde kalın sopasıyla çoban da görmek istemiyor gözlerim. Hiç değilse bu gece, kulaklarım sağır olsun ve sussun dilim. Alsın onları, nereye götürecekse götürsün gece… Yorgunum, üzgünüm, öfkeliyim.

Sular böyle yükselmişken taşsın, beni de alsın götürsün, ikircimsiz ve saf medcezirlere…

…….

Biliyor musun?... Mehtaplı gecelerde, yakamoz olmaz derler. Diyenler, halt etmişler.

Mehtap, bacaklarını saygısızca önüme uzatıp, kollarını iyice açarak gövdesini genişlettikçe, onun ışığının vurmadığı yerlerde, şımarık yakamozlar, şimdi, ışıl ışıl, şıkır şıkır çizikler atıyor denize.

Küçük bir balıkçı kayığının peşine takılmışlar, motorun sesi umurlarında değil, Ay'a cilve yapıyorlar.

Küçük tekne, Noctiula Miliaris denen mikro canlıları derin uykularından uyandırmış olmalı, ılgım ya da sanrı değil ya gördüğüm, çakım çakım, şımarık, cilveli ışıltılar işte…

Mehtap böyle mest, yakamozlar böylesine cilveliyken Selene ve Apollon da kavuşmuş olmalı. Kimbilir, belki de Tımarhane, Tavuk, Maden Adası'nın herhangi birinde. Belki de bir başkasında buluşmuşlardır, birbirini gizleyen minik adaların birinde.

……

Mum ışığında, iki kadeh rakı bitti, mezeler de…
Yolculuğa hazırım ey gece!… Sen, mehtap, yakamozlar, Safo, Eros, Selene ve Apollon!... Alın götürün beni bir yerlere…

Acılardan, dertten, kasvetten, 'acaba'lardan uzakta olsun.

Varsın, çok uzakta olsun, götürün de…

Söyleyin Athena'ya, oralara uğramasın, aman ha, gözümden ırak olsun. Lütfen uzakta, çok uzakta dursun.

Olur mu?...

06.07.2012

Senden Bir Şeyler İsteyeyim mi?...
Ne Dersin?...

"Bir ihtimâl daha var,
o da ölmek mi dersin
söyle cânım, ne dersin?"

Beste: Osman Nihat Akın
Güfte: Osman Nihat Akın
Makam: Nihavend

Görsel: Thierry Naiglin

Senden bir şeyler isteyeyim mi?

Duruluğunu, kayganlığını, gerginliğini, döne döne arayan ellerim, avuçlarına gömülsün mü mesela? Açar mısın avuçlarını?

Devinir, dirilir, gerilir, tazelenir mi o eller acaba? Şimdi dolunaya evrilirken yüzü kızaran şu ay gibi hafifçe kızarır mı yüzü ellerimin? Ne dersin?...

Ay, kapkaranlık dağın ardına doğru utançtan kızararak inerken yavaşça kızarır mı yüzüm benim de? Sonra hemen, önüme uzanan sarışın, ince uzun şu parıltı gibi ışıldar mıyım ben de? Ve şimdi kıpır kıpır kıpırdayan şu tuzlu sular gibi terler döker miyim acaba? Ne dersin?...

Artık kızıla dönmüş ay, o kapkaranlık adanın ardından, o kapkaranlık sulara daldığında… Hani o anda… Kızıl karaya dönerken tam da… Tam da o anda işte. Karanlık sular da kızıl kızıl yanar mı acaba? Ne dersin?...

Eller yanar mı? Saçlar tutuşur mu kızıl kızıl? Yangın sarar mı her yanı acaba? Ne dersin?...

Sonra… Önümüzde uzayıp giden şu kısacık yolda, birazcık yürür müyüz birlikte? Ateş böcekleri gibi yana söne, yana söne, yana söne…

Hani tökezlersek arada, kollarımızdan tutuverip hemen, yerlere düşürmeden birbirimizi… Yürür müyüz birlikte? Ne dersin?...

Bu gece, ay düşende önüme, ışıldarken ışıl ışıl, kızarırken hafifçe. Ve kıpkızıllaşırken sonra. Bunlar, böylece oluverirken gözümün önünde. Aklıma geliverdi de…

Ne dersin?...

20.07.2013

EMEĞİN SANATI KİTAPLIĞI

Şiir Dizisi:

1- Kalp Örsünde Karanfil — ALİ ZİYA ÇAMUR
2- Arsız Akrostiş— SERKAN ENGİN
3- Diplerin Zirvelere Uçurumlardır Yolu — ADNAN DURMAZ
4- Acının Ucu — HAMZA İNCE
5- Yıldızlı Gece Kanamaları — İRFAN SARİ
6- Öfkeye Tutunmak — ERCAN CENGİZ
7- Semahlar, Horonlar, Gowendler — YAŞAR DOĞAN
8- Militan Bir Ağrı – MELİH COŞKUN
9- Söylenmemiş Sözdeyim — ABDULLAH KARABAĞ
10- Yaralı Ağaç — MEHMET RAYMAN
11- Bahara Gebe Düşlerim — SEVGİNAZ İNAL
12- Dene Ve Yenil — UYSAL HİMMET ASLAN
13- Mevsim Değirmeni — MEHMET GİRGİN
14- Seksen Kere Söyledim — ŞEREF ÖZTÜRK (Usta)
15- Dilbaz Şiirler — SERKAN ENGİN
16- Naif Buğday Tarlaları — MEHMET GİRGİN
17- Yıldız Dalı Yasaklı Gönül — ABDULLAH KARABAĞ
18- Mavi İğne — MEHMET GİRGİN
19- Her Şiirin Uyaksızı — SERKAN ENGİN
20- Umut Her Şeydir — ABDULLAH ORAL
21- Gölgemi Sildin Gölgenden — DURAN AYDIN
22- Ah — GÖNÜL ÜLKÜ DİLEK
23- Ceviz Düşü — MEHMET GİRGİN
24- Beynimdeki Meşale – ABDULLAH ORAL
25- Lirik Liman – MEHMET GİRGİN
26- Kalbim Irak-Gönlüm İsyan — ADNAN DURMAZ
27- Kısadır Hayat — M. Şehmus GÜZEL
28- Erotik Şiirler Atlasım — SERKAN ENGİN
29- Her Şiir Bir Aşka Temelli Gelir — BÜLENT AYDINEL
30- Sen Yağmur Ol — ÖZER GENÇ
31- Tartıya Kalan Düşler — ABDULLAH KARABAĞ
32- Öfkeye Tutunmak (2. BASKI)— ERCAN CENGİZ
33- Yıldızlı Gece Kanamaları (2. BASKI) – İRFAN SARİ
34- Diplerin Zirvelere Uçurumlardır Yolu –(2. baskı) ADNAN DURMAZ

Anlatı Dizisi:

1-Ofir'e Yolculuk (Öykü) — MUHAMMET DEMİR
2-Uysal Cinayetler (Roman) — SERKAN ENGİN
3-Hayatın Sesleri ve Yüzleri (Öykü) — ERDOĞAN TEZGİDEN
4-Cumartesi Anneleri (Oyun) — ADİL OKAY
5-Sessiz Bir Yolculuk (Öykü) — YAVUZ AKÖZEL
6-Düşselin Gerçeğinde Gerçeğin Düşselinde (Öykü) — VİLDAN SEVİL

Düşünce Dizisi:

1.Gölge Boksu — SERKAN ENGİN
2.Umut Sarkacında Yaşam — ALİ ZİYA ÇAMUR
3.Emeğin Sanatı Yazıları — ALİ ZİYA ÇAMUR
4.Kapitalizmin Kalesi DOSTOYEVSKİ — YAVUZ AKÖZEL
5. Gölge Boksu — SERKAN ENGİN (2. Baskı)